

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗
ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓
และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

ปริญญาโท

วณ

อรุณกัญญา พุทธิรักษ์

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าวิจัย

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๕ มีนาคม ๒๕๑๔

A COMPARATIVE STUDY OF THE ACHIEVEMENT IN ENGLISH OF PRATHOM
SEVEN STUDENTS BEGINNING TO STUDY ENGLISH IN
PRATHOM 1, PRATHOM 3, AND PRATHOM 5

ABSTRACT

BY

NARONG PUTTARAKSAR

Presented in Partial Fulfillment of the Requirement
for the Master of Education Degree
at the College of Education
March 4, 1971

A Comparative Study of the Achievement in English of Prathom
Seven Students Beginning to Study English in
Prathom 1, Prathom 3, and Prathom 5

The purpose of this study was to find out whether there was any difference in the achievement in English concerning vocabulary, grammar and structure, reading comprehension, and listening comprehension, of Prathom 7 students beginning to study English in Prathom 1, Prathom 3, and Prathom 5. The samples of the study consisted of 301 Prathom 7 boys and girls representing the three groups of students from nine elementary schools. Each student was tested by four English achievement tests constructed to measure the above abilities. The means and standard deviations of the scores were calculated and the t-test method was employed in the analysis of the data. The author then concluded from the major findings that the Prathom 7 students beginning to study English in Prathom 1 had better achievement than those beginning in Prathom 3 and Prathom 5. The mean scores for each skill differed highly at the .01 level of significance. But the Prathom 7 students beginning to study English in Prathom 3 and Prathom 5 had similar achievement in every respect. There was no difference between the mean scores.

(บทกึ่งย่อ)

การศึกษเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗
ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓
และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

ผู้วิจัย

นายตรงก พุทธิรักษา

การศึกษากึ่งนี้มีเป้าหมายที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ในด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ความเข้าใจในการอ่าน และความเข้าใจในการฟัง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษากึ่งนี้ ประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ จากโรงเรียนประถมศึกษา ๕ แห่ง จำนวน ๓๐๑ คน ซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ประถมปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ การรวบรวมข้อมูลจัดทำโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ๕ ฉบับ คือ แบบทดสอบคำศัพท์ แบบทดสอบไวยากรณ์ แบบทดสอบการอ่าน และแบบทดสอบการฟัง แล้วดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยกำหนดหารายเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่นักเรียนได้จากแบบทดสอบ และใช้ t-test ทดสอบสมมติฐานผลการศึกษารูปไครว นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีผลสัมฤทธิ์ในทักษะทุกด้านสูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ แต่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ มีผลสัมฤทธิ์ในทักษะทุกด้านใกล้เคียงกับ คะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันแต่อย่างใด.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนี้สืบทอดพิจารณาปริญญาโทพนธฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้.

ชวรงค์ อรรถนาค

ประธาน

สุวิมล อรรถนาค

กรรมการ

๔ มีนาคม ๒๕๐๔

ประกาศคุณูปการ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สำเร็จลงได้ด้วยดีเพราะผู้เขียนได้รับความกรุณาจากผู้มี
อุปการะคุณหลายท่านด้วยกัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปราวดี รัตนานันท์ และ
อาจารย์ไพศาล หวังพานิช ประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษาในการเขียน
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้กรุณาให้คำแนะนำและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งตั้งแต่ต้นจนจบ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวาล แพรัตกุล หัวหน้าสำนักงานทดสอบ วิทยาลัยวิชาการศึกษาศาสตร์
ประสานมิตร ได้กรุณาให้ยืมใช้แบบทดสอบภาษาอังกฤษ 2 ฉบับในจำนวน 4 ฉบับที่ใช้ใน
การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ และ Mr Michael N. Long ได้ช่วยบันทึกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับ
แบบทดสอบการฟังให้ถึงสองครั้งสองคราว ผู้เขียนขอขอบพระคุณอย่างสูงสำหรับทุกท่านที่
กล่าวนามมาแล้วไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้รับความกรุณาจากครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ครู และอาจารย์
โรงเรียนต่างๆที่ได้ให้ความร่วมมือช่วยเหลืออย่างดียิ่งในการทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้เขียนขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ณรงค์ พุทธิรักษา

สารบัญ

บทที่		หน้า
๑	บทนำ	๑
	ความเบื้องต้น	๑
	ความมุ่งหมายในการศึกษาทฤษฎี	๕
	ความสำคัญของการศึกษาทฤษฎี	๕
	สมมุติฐานในการศึกษาทฤษฎี	๖
	ขอบเขตของการศึกษาทฤษฎี	๖
	ถ้าใช้ตามศัพท์เฉพาะ	๖
๒	เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๘
๓	วิธีดำเนินการศึกษาทฤษฎี	๑๓
	คุณสมบัติของ	๑๓
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๑๕
	ลักษณะของแบบทดสอบ	๑๖
	วิธีการรวบรวมข้อมูล	๑๗
	การวิเคราะห์ค่าข้อมูล	๑๗
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๑๘
๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๐
	ตอนที่ ๑ ผลการศึกษามองนักเรียนแต่ละระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ	๒๐
	ผลการสอบของนักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑	๒๐
	ผลการสอบของนักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓	๒๒
	ผลการสอบของนักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕	๒๓

๒ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เริ่มเรียน

ภาษาอังกฤษในวันต่างกัน

๒๓

ผลสัมฤทธิ์การแก้โจทย์

๒๓

ผลสัมฤทธิ์ความไวทางการ

๒๔

ผลสัมฤทธิ์การอ่าน

๓๐

ผลสัมฤทธิ์การฟัง

๓๑

๕ สรุปผลการทบทวน อภิปรายผล และขอเสนอแนะ

๓๔

บทสรุป

๓๔

สรุปผลการทบทวน

๓๖

อภิปรายผล

๓๘

ขอเสนอแนะ

๔๐

ขอเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอน

๔๑

ขอเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยต่อไป

๔๒

บรรณานุกรม

๔๓

ภาคผนวก

๔๓

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ จากโรงเรียนต่าง ๆ ที่ไว้เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๑๔
๒ การศึกษาพื้นฐานของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗	๑๖
๓ ผลการสอบกลางภาคเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑	๒๑
๔ ผลการสอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓	๒๖
๕ ผลการสอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕	๒๗
๖ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นต่างกัน	๒๘
๗ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นต่างกัน	๒๘
๘ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นต่างกัน	๓๐
๙ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นต่างกัน	๓๑

บัญชีภาพ

ภาพ		หน้า
๑	แสดงการ เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชายหญิง ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑	๒๔
๒	แสดงการ เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชายหญิง ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓	๒๕
๓	แสดงการ เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชายหญิง ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕	๒๖
๔	แสดงการ เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในวันต่างกัน	๓๒

บทที่ ๑

บทนำ

ความเบื้องต้น

ในปัจจุบันนี้ เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางสำหรับชน
ต่างชาติต่างภาษาทั่วโลก เป็นภาษาที่ใช้ติดต่อกันในระหว่างนานาชาติ ประเทศไทยได้
ตระหนักในความจริงจังนี้และยอมรับว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น
สำหรับคนไทยในปัจจุบันอย่างยิ่ง . เพราะภาษาอังกฤษมิใช่ เป็นแต่เพียงภาษาที่คนไทยใช้พูด
กับฝรั่งอังกฤษหรืออเมริกันผู้เป็นเจ้าของภาษาเท่านั้น แต่ภาษาอังกฤษยังเป็นเสมือนกุญแจ
ที่จะนำคนไทยไปสู่โลกกว้าง ทำให้เขาถึงวิทยาการใหม่ ๆ ทำให้ทราบความเคลื่อนไหว
เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในโลก และทั้ง เป็นสื่อวัฒนธรรมอันเป็นเหตุทำให้เกิดความเข้าใจอันดี
กับนานาชาติด้วย

ความจริงประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษที่ติดต่อสังคมไทยมา
ชานานแล้ว เพราะปรากฏว่าภาษาอังกฤษได้ถูกบรรจุเข้าไว้ เป็นวิชาสามัญในหลักสูตรประโยค
มัธยมศึกษาอย่างเป็นแบบเป็นแผนมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๕ (กรมวิชาการ, ๒๕๐๔ : ๒๓, ๔๘)
และต่อมาเมื่อเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษมากขึ้น จึงได้ขยายลงมาสอนในระดับประถมศึกษา
ตามลำดับ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวยอมรับเห็นได้ว่าได้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่าง
จริงจังในโรงเรียนของไทยมาแล้วเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๒๐ ปี แต่จากหลักฐานต่าง ๆ
ที่ปรากฏให้เห็นนี้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ยังไม่ได้รับผลเป็นที่
พอใจนัก " เพราะเมื่อพิจารณาถึงจำนวนเวลาเรียนที่เด็กไทยใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่
ชั้นประถมศึกษาตอนปลายจนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว เป็นเวลาถึง ๕ ปี จำนวนเวลา
ดังกล่าวนี้ น่าจะทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างใช้การได้ดีทีเดียว แต่เมื่อมององค์การ
เรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยก็พอใจเป็นกลางแล้ว ต้องยอมรับว่าเด็กไทยยังไม่มีสามารถ

เท่าที่ควรจะเป็น" (กานกา ลินชานนท์, ๒๕๐๕ : ๒)

ภาย เหตุคั้งคาวใ้เองวงการศึกษของไทยจึงไ้มีความเคลื่อนไหว เพื่อหาทางปรับปรุง การ เรียนการสอนภาษาอังกฤชอยู่ เสมอ ความเคลื่อนไหวที่แท้จริง เกี่ยวกับ เรื่องนี้ เริ่มไ้คาวเริ่ม มีขึ้นคั้งแต่หลังสงคราม โดกลรงที่สอง เป็นคั้งมา โดยองคัการการศึกษา วิทยาศาสตร์ และ วัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ไ้ส่งผู้ เชี่ยวชาญทาง ค้านการสนทนาอังกฤช เขามาช่วยแนะนำ เกี่ยวกับวิธีสอน และช่วยปรับปรุงหนังสือแบบ เรียนภาษาอังกฤชสำหรับ นักเรียนไทย และต่อมาใ้ปี พ.ศ. ๒๕๐๒ กระทรวงศึกษาธิการก็ไ้รับความร่วมมือช่วย เหลือ จากโครงการกนกวาปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤชแห่งภาคพื้นเอเซียอาคเนย์ (SEAREP) โครงการใ้ส่งผู้ เชี่ยวชาญ เขามาช่วยปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤช และช่วยสร้างตำราเรียน ภาษาอังกฤชให้เหมาะสมกับนักเรียนไทย โดยยึดแนวการสอนตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) เป็นพื้นฐาน ทั้งใ้ระดับประถมศีกษา มัธยมศีกษา และระดับ การฝึกหัดการ

สอน ในระยะหลัง ๆ นี้ของ นานนี้ ๆ ที่มตม ที่จกยอชอชใ้การ อืออืออืออือ

ภาษาอังกฤชก็ไ้จัดใ้ให้มีการประชุมสัมมนา เพื่อหาทางแก้ไขปรับปรุง การ เรียนการสอนภาษาอังกฤช อยู่ เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งใ้ระยะสามสี่ปีที่ผ่านมา นี้ไ้มีการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับปัญหา การ เรียนการสอนภาษาอังกฤชขึ้นถึง ๓ กรัง กรังแรกคือการประชุมสับงนาหลักสูตรภาษาอังกฤช ระดับชั้นประถมศีกษา ซึ่งกรมวิชาการจัดขึ้น ณ ศูนย์วิสิสุ กรมวิชาการ กระทรวงศีกษาธิการ ระหว่างวันที่ ๒๐ - ๒๕ มีนาคม ๒๕๐๐ กรังที่สอง เป็นการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับปัญหา การ เรียนการสอนภาษาอังกฤชใ้ทุกระดับการศีกษา ซึ่งศูนย์ภาษาอังกฤช โครงการพัฒนา มหาวิทยาลัยจกยอช ณ หองประชุมคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิ ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๕ ตุลาคม ๒๕๐๒ และกรังสุดท้าย ไ้แกการประชุมทางวิชาการ เรื่อง ปัญหาการสอน ภาษาตางประเทศแกเด็กไทย ซึ่งกระทรวงศีกษาธิการจัดขึ้น ณ หองประชุมหอดสมุคแห่งชาติ ทวารวศูกรี ระหว่างวันที่ ๑๐ - ๑๒ มิถุนายน ๒๕๐๓ การประชุมกรังนี้มจุดมุ่งหมาย เพื่อ หาทางปรับปรุง การ เรียนการสอนภาษาตาง ประเทศแกเด็กไทยให้ใ้ผลคั้งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก็คือ การ เรียนการสอนภาษาอังกฤช

เห็นที่นาสิ่ง เกตว่าในการประชุมสัมมนาทุกครั้งที่กล่าวมาแล้ว ตลอดจนในโอกาสอื่น ๆ ที่มีการ กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ สมาชิกส่วนใหญ่ต่างก็แสดงความเห็นว่า การเรียน การสอนภาษาอังกฤษในระยะเริ่มต้นของเรา ก็อยู่ในระดับประถมศึกษายังไม่ได้ผลเป็นที่น่า พอใจ ยังมีข้อบกพร่องที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขอีกหลายประการ ปัญหาสำคัญที่ได้รับการกล่าว ขวัญวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากก็คือ จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษที่มีความรู้ความสามารถ ยังมี ไม่เพียงพอ เมื่อเป็นดังนี้โรงเรียนต่าง ๆ ที่เริ่มสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาจึงต้อง ใจครูที่ไม่มีความรู้ความสามารถจริงทำการสอนไปตามที่หาได้ การสอนจึงเป็นไปอย่าง ไม่จริงจังและส่อเสียข้างดูขวาง ผลที่ร้ายยิ่งไปกว่านี้ก็คือเด็กที่เข้ารับการสอน ไปอย่างไม่ถูกต้องนั้น ก็อาจทำให้เกิดผลเสีย คือเป็นอุปสรรคต่อการ เรียนในภายหลังได้ (อมร รัชสาสัย, ๒๕๑๒ : ๑๑) และเพื่อจะหาทางแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าว จึงได้ เกิดการ อภิปรายทั่วไปอย่างกว้างขวาง ทำให้มองเห็นปัญหาที่เผชิญอยู่ในแวดวงนี้ทุกที่ วนในที่สุดถึงกับ เห็นว่า ในสถานการณ์ของ ประเทศไทยขณะนี้ควรจะ เลิกสอนภาษาอังกฤษใน ระดับประถมศึกษา โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาคอนต้นไม่ควรสอนภาษาอังกฤษ เลย นอกจากนี้ผู้บริหาร การศึกษาหลายท่านก็ได้แสดงความ เห็น เกี่ยวกับการ เริ่มสอนภาษาอังกฤษ ไว้อย่าง ๆ กัน ดัง เช่น

สุกิจ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการณปัจจุบัน (กรมประชา- สัมพันธ์, ๒๕๑๒ : ๓) ได้แสดงความเห็นส่วนตัวไว้ว่า การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เรากควร เริ่มสอนในชั้นมัธยมศึกษาจะเหมาะสมกว่า

สนั่น สุมิตร อธิบดีปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (สนั่น สุมิตร, ๒๕๑๓ : ๑) กล่าวถึง เรื่องนี้ในโอกาส เปิดการประชุมทางวิชาการครั้งล่าสุดว่า ตามหลักสูตรที่ใช้อยู่ในขณะนี้ โรงเรียนรัฐบาล เริ่มสอนภาษาต่างประเทศ ก็ภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาที่ ๕ ส่วนโรงเรียน ราษฎร์บ้างแห่งได้รับอนุญาตให้สอนภาษาอังกฤษได้ตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ ๑ จึงยังไ ้ทราบแน่ชัด ว่าควร จะเริ่มสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทยในชั้นใด จึงจะดีที่สุด จะเป็นชั้นประถมศึกษา ตอนต้น ประถมศึกษาตอนปลาย หรือชั้นมัธยมศึกษา จึงจะเป็นผลดีที่สุด

จรรยา วงศ์สายัณห์ อธิบดีกรมวิชาการ (จรรยา วงศ์สายัณห์, ๒๕๑๓ : ๕) ได้กล่าวถึงเรื่องเกี่ยวกับนี้ว่า เพราะหลักสูตรมีงานให้ของสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาคอน-
 ปลาย โรงเรียนทั่วไปจึงเห็นว่าถ้าได้เริ่มสอนเสียตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนต้น ก็จะสามารถ
 สอนต่อไปในระดับประถมตอนปลายได้อย่างดี ความคิดเช่นนี้เองที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษ
 ลาดลงไปแก่กระทั่งระดับอนุบาลศึกษา การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาคอนกนจึง
 มีใจความว่าเป็นข่างแท้จริง และผลที่แท้จริงยังเป็นที่น่าสงสัย ถ้าเลิกสอนเสียไปก็จะเป็น
 การดี จะไปทำให้เกิดผลเสียหายแก่การสอนภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นไปเคย

นอกจากนี้ยังมีความเห็นว่า การเริ่มสอนภาษาอังกฤษแก่เด็กตั้งแต่ชั้นประถม
 ศึกษาคอน จะ เป็นในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ หรือประถมศึกษาปีที่ ๓ ก็ตาม ไม่ได้ทำให้ผลการเรียน
 ของเด็กดีกว่าการเริ่มสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ แต่อย่างใด เมื่อเด็กเรียนไปชั่วระยะ
 เวลาหนึ่งเดวก็ยอมจะเรียนได้ทันกัน

เนื่องจากความกิดเห็น เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา และผลการ
 เรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับนี้ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์เป็นอย่างมาก ผู้เขียนจึงมีความเห็น
 ว่าก่อนที่จะเรื่อหรือตัดสินใจใด ๆ น่าจะได้ทำการศึกษาคูเสียก่อนว่า การที่เด็กเริ่มเรียนภาษา
 อังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาและในชั้นต่าง ๆ กัน คือ ประถมปีที่ ๑ ประถมปีที่ ๓ และ
 ประถมปีที่ ๕ นี้ เมื่อได้เรียนไปถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ แล้วจะมีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันหรือไม่
 เพราะเมื่อได้เรียนมาถึงชั้นดังกล่าว นักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ย่อมมีจำนวนเวลาเรียนภาษาอังกฤษ
 เท่ากัน คือ ๗ ปี ๕ ปี และ ๓ ปี ตามลำดับ จำนวนเวลาเรียนที่ต่างกันไว้จะมีผลต่อ
 ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษอย่างไร โดยสามัญสำนึกแล้วทุกคนอาจเห็นว่านักเรียนที่เริ่มเรียน
 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ย่อมจะมีผลการเรียนดีกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และ
 ประถมปีที่ ๕ ตามลำดับ แต่นั่นเป็นเพียงความเห็นที่ยังต้องการการพิสูจน์ให้เห็นจริง

อนึ่ง เมื่อเด็กเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา แต่เริ่มในชั้นต่างกัน
 ย่อมหมายความว่าได้เริ่มเรียนเมื่อมีอายุมากน้อยต่างกันด้วย เพราะ

และเวลาที่เสียไปหรือไม่ และควรจะให้เลิกหรือให้ทำเนิ่นต่อไป ผลการศึกษารังนี้จึงย่อม
 จะมีส่วนช่วยทำให้ทราบแนว โน้ตของผลการ เรียนการสอนดังกล่าวได้ หากผลสัมฤทธิ์ของ
 นักเรียนทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน ก็แสดงว่าการ เริ่มสอนภาษาอังกฤษแก่เด็กไทยในชั้น
 ประถมศึกษาตอนต้น ที่ปฏิวัติอยู่ทุกวันนี้ไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใด แต่ในทางตรงกันข้าม
 ถ้าปรากฏว่านักเรียนที่ เรียนภาษาอังกฤษมาก่อนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าจริง นั้นย่อมแสดงว่าการ
 เริ่มสอนภาษาอังกฤษแก่เด็ก เสียตั้งแต่ต้นนั้น เป็นผลดี

สมมุติฐานในการศึกษาก่อน

สมมุติฐานในการศึกษาก่อนครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษา
 อังกฤษมาก่อนและมีปริมาณ เวลา เรียนมากกว่า ย่อมมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่า

ขอบเขตของการศึกษาก่อน

๑. การศึกษาก่อนนี้จะทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗
 ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จำนวนประมาณ ๓๐๐ คน จากโรงเรียนประถมศึกษา ๕ แห่ง ที่พิจารณา
 เห็นว่ามีพื้นฐานการศึกษาโดยทั่วไปอยู่ในเกณฑ์ดี โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ

- ก. กลุ่มที่ เริ่ม เรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
- ข. กลุ่มที่ เริ่ม เรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓
- ค. กลุ่มที่ เริ่ม เรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

๒. การศึกษาก่อนนี้จะใช้ศึกษา เฉพาะผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษเท่านั้น ที่เกี่ยวกับคำศัพท์
 โครงสร้างไวยากรณ์ ความเข้าใจในการอ่าน และความเข้าใจในการฟัง เท่านั้น

กํานิยามที่พิเศษ

๑. นักเรียน หมายถึงนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เป็กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้
๒. หลักสูตร หมายถึงหลักสูตร ปรโยกประถมศึกษา ของกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช ๒๕๐๓
๓. ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ หมายถึงคะแนนที่นักเรียนได้รับจากการทำแบบทดสอบภาษาอังกฤษทั้ง ๔ ฉบับ ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ โดยถือว่านักเรียน ทำแบบทดสอบ อย่างเต็มความสามารถ
๔. ผลสัมฤทธิ์คานกำลัง หมายถึงคะแนนที่นักเรียนได้รับจากการทำแบบทดสอบ กำลัง
๕. ผลสัมฤทธิ์คานไวยากรณ์ หมายถึงคะแนนที่นักเรียนได้รับจากการทำแบบทดสอบ ไวยากรณ์
๖. ผลสัมฤทธิ์คานการอ่าน หมายถึงคะแนนที่นักเรียนได้รับจากการทำแบบทดสอบ ความเข้าใจในการอ่าน
๗. ผลสัมฤทธิ์คานการฟัง หมายถึงคะแนนที่นักเรียนได้รับจากการทำแบบทดสอบ ความเข้าใจในการฟัง.

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษารังนี้ความมุ่งหมาย โดยเฉพาะที่จะศึกษาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ อันเป็นผลจากองค์ประกอบในเรื่องจำนวนเวลาเรียนที่ต่างกัน แต่เนื่องจากนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเร็วช้าต่างกัน จึงนำไปองค์ประกอบในเรื่องอายุเขามาเกี่ยวข้องกับควย กล่าวคือ นักเรียนกลุ่มแรกทีเริ่มเรียนภาษาอังกฤษไปเขาประถมศึกษาปีที่ ๑ นั้น เริ่มเรียนเมื่ออายุน้อยที่สุดคือประมาณ ๗ ปี ส่วนนักเรียนกลุ่มที่สองที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ นั้น เริ่มเรียนเมื่ออายุประมาณ ๙ ปี และนักเรียนกลุ่มที่สามที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ นั้น เริ่มเรียนเมื่ออายุมากที่สุด คือประมาณ ๑๑ ปี นักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มจึงมีเวลาเรียนภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ๗ ปี ๕ ปี และ ๓ ปีตามลำดับ ปัญหาเรื่องอายุของนักเรียนเป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งกับเคยเสนอในระหว่างนักการศึกษา นักจิตวิทยา และผู้เชี่ยวชาญทางด้านประสาทวิทยา ว่าควรจะให้เด็กเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ เมื่ออายุเท่าใดจึงจะไ้ได้รับผลที่ดีที่สุด

วิลเลียม แมกเกย์ (Mackey, 1966 : 120-121) ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาชาวอเมริกันกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า กนส่วนมากเชื่อกันว่า เด็กเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศเมื่ออายุน้อยเท่าใด ก็จะเรียนได้มากเท่านั้น ผู้ที่เชื่อเช่นนี้มีเหตุผล ๔ ประการ คือ

๑. เด็กมีความสามารถในการเลียนแบบได้ดี
๒. อวัยวะออกเสียงของเด็กยังยืดหยุ่นได้ดี (ลิ้นไม่แข็ง)
๓. สิ่งรบกวนหรืออุปสรรคจากภาษาแม่ยังมีน้อย
๔. เด็กมีความกระตือรือร้น

แต่เมื่อผู้ผู้เชี่ยวชาญทางสมองและนักการศึกษาชาวแถบาคา เป็นผู้อพยพที่ทันสมัยขึ้นอย่างแข็งขันว่า ถ้าจะสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กแล้วควร เริ่มสอนเสียตั้งแต่เด็กอายุยังน้อย (นิคม พุทธามาตย์, ๒๕๑๓ : ๒) โดยให้เหตุผลว่า พัฒนาการทางสมองของมนุษย์ส่วนที่

ทาหน้าที่เฉพาะเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษานั้น จะมีประสิทธิภาพสูงมากในระหว่างอายุ
 ๑๐ - ๑๕ ปี หลังจากอายุ ๑๕ ปีแล้วจะเริ่มหย่อนสมรรถภาพลง และไปคิดในเรื่องการใช้
 เหตุผลและการคิดเกี่ยวกับนามธรรม ฉะนั้นถ้าจะให้เด็กเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ
 ในระหว่างอายุ ๔ - ๘ ปี ซึ่งการเรียนจะได้ผลยิ่งขึ้นเมื่ออายุ ๕ - ๑๐ ปี เพราะระยะนี้
 สมรรถภาพจะเริ่มมีประสิทธิภาพในค่านี้อย่างเต็มที่ เหตุผลของเพ็นฟิลด์ในข้อนี้เห็นว่าสอดคล้องกับ
 ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญอื่น ๆ อีกหลายท่าน แก่กว่าบเรธอง เขาในข้อที่ว่าสมรรถภาพ
 เรียนภาษาจะหย่อนสมรรถภาพลงหลังจากอายุ ๑๕ ปีล่วงไปแล้วนั้น นักจิตวิทยา ครูอาจารย์
 และผู้เชี่ยวชาญต่างภาษาอีกหลายคนไม่ยอมเห็นด้วย (Mackay, op.cit. : 120)
 โดยทางยี่สิบห้าสมรรถภาพสมองของบุคคลคนที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาจะไม่ลดลงจนกว่า
 บุคคลจะมีอายุ ๒๑ ปีล่วงไปแล้ว

ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอีกผู้หนึ่งที่เราจะกล่าวถึงคือ วอร์เรน เริ่มสอนภาษาต่างประเทศ
 แก่เด็กสี่ถึงห้าขวบ ๆ ก็คือ โบห์ม (Boehm, 1959 . 32) เขาอ้างว่า หลักฐานจาก
 การศึกษาวิจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษาจะแสดงให้เห็นว่า การสอน
 ภาษาต่างประเทศแก่เด็กนี้ควรเริ่มได้พร้อมกันที่เด็กเริ่มเข้าโรงเรียนที่เดียว

แกรี ฟินอคชิอาโร (Finocchiaro, 1964 : 11-12) นักการศึกษาสตรี
 ชาวอเมริกันเป็นอีกผู้หนึ่งที่เห็นว่า การสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กนั้น ถ้าจะให้โดยผล
 ดีควรเริ่มเมื่อเด็กอายุยังน้อย โดยเน้นถึงความได้เปรียบต่าง ๆ ของเด็กเล็กแล้วข้างต้น
 แตะและเกี่ยวข้องกับหลักการที่นักภาษาศาสตร์กล่าวไว้คือว่า แม้โดยทั่วไปจะเชื่อกันว่า การเรียน
 ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง เมื่ออายุยังน้อย เป็นการดี ก็มีให้หมายความว่าคุณที่เรียน
 เมื่อโตแล้วหรือเมื่ออายุมากกว่า จะเรียนไม่ได้ดีเสียทีเดียว เพราะคนที่เรียนภาษาต่าง
 ประเทศเมื่ออายุมากกว่าก็มีข้อได้เปรียบอยู่บ้างเหมือนกัน คือ

๑. รู้จักสังเกต วิเคราะห์ และมีความเอาใจใส่จริงจังกว่า
๒. รู้จักใช้เหตุผล เปรียบเทียบ และใช้วิธีอุปมาอุปไมย (analogy)

ในการสร้างประโยคใหม่ขึ้นเองจากแบบกระสวนประโยคที่เคยเรียนแล้ว

๓. แม่จะออกเสียงพยัญชนะ เขียนแบบใดไม่ก็เท่าเด็กเล็ก ๆ แทบสามารถจะเรียนรู้จากคำบอกเล่าที่แจ่มแจ้งถึง เหตุผล และลักษณะของเสียงต่าง ๆ ได้ อันจะทำให้สามารถ ตรวจจับความหมาย เหล่านี้ ในออกเสียงที่เป็นปัญหาได้รวดเร็ว

อย่างไรก็ตาม ปัญหาในเรื่องอายุนี้ ในปัจจุบันยังไม่เป็นที่ยุติกันได้ แมกเกย์ (Mackey, op.cit. : 121) สรุปไว้ว่า ปัญหาเรื่องอายุในอุดมคติที่เด็กควรเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศนั้น แม่ว่าใกล้เคียงและให้เหตุผลก็มากมาย แต่นักการศึกษา ครูอาจารย์ นักจิตวิทยา และผู้เชี่ยวชาญทางสมองต่างก็ยังไม่อาจเห็นพ้องตรงกันได้ว่า ควรจะให้เด็กเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ เมื่ออายุเท่าใดจึงจะดีที่สุด แมกเกย์กล่าวควยว่าที่ปฏิบัติกันอยู่ในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกนี้ การสอนภาษาต่างประเทศ เริ่มต้นไม่เท่ากัน บางประเทศเริ่มสอน เมื่อเด็กอายุเพียง ๕ ปี แต่บางประเทศ เริ่มสอนเมื่อเด็กเริ่มเรียนชั้นมัธยมศึกษา ก็คือเมื่ออายุถึง ๑๔ ปี เป็นต้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับนโยบายการศึกษาและความจำเป็นของประเท่นั้น ๆ เป็นสำคัญ

ส่วนองค์ประกอบในเรื่องจำนวนเวลาเรียนนั้นไม่มีปัญหาเลยว่า คนทั่วไปย่อมเชื่อว่าคนที่เรียนภาษาต่างประเทศมานานกว่า ย่อมจะมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าอย่างแน่นอน ดังที่ ม.ล. บุญเหลือ เทพสุวรรณ (ม.ล. บุญเหลือ เทพสุวรรณ, ๒๕๑๖ : ๒) ได้กล่าวไว้ อย่างชัดแจ้งว่า "ถ้าทุกสิ่งทุกอย่าง เสมอกันหมด ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศควยปริมาณเวลา มากที่สุด ย่อมจะได้เปรียบผู้ที่มีปริมาณเวลาเรียนน้อยกว่า" แต่ มยุรี สุทธิวัฒน์ (มยุรี สุทธิวัฒน์, ๒๕๑๓ : ๔๐) ก็ได้โทษอีกไว้ควยว่า บางคนอาจยังเข้าใจสับสนควยว่า ถ้าใครเริ่มภาษาต่างประเทศมานานปี จะเก่งกว่าผู้ที่เรียนน้อยกว่าเสมอไป การใช้เวลาเรียนเป็นจำนวนปีนั้นยังไม่พอ หากจะต้องวิเคราะห์ที่ละเอียดควยมีชั่วโมงเรียนมาก เคยเท่าใด ชั่วโมงเรียน (contact hours) ก็ควยความเข้มข้นของระยะเวลาเรียนมีความสำคัญมาก เพราะการสนทนการ เรียนภาษาต่างประเทศควย ๆ ปี ก็มีชั่วโมงเรียนเพียง ๒ - ๓ ชั่วโมง ต่อสัปดาห์นี้ ะไรโดยโดยครั้นนี้

สำหรับผลการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งของต่างประเทศ และในประเทศไทย เห็นว่ามีผู้นิยมมาก ผลการวิจัยในต่างประเทศที่พอจะนำมาพิจารณาเปรียบเทียบได้ ก็คือการวิจัยของ

อัสเฟรค โจเซฟ โอนิโต จึงทำในสหรัฐอเมริกาเมื่อปี ๑๙๖๕ (Oneto, 1969 : 4193-A) โอนิโตได้ทำแบบเปรียบเทียบ วิชาภาษาฝรั่งเศสและภาษาสเปนของนักเรียนอเมริกัน ๒ กลุ่ม ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเมือง เกนต์สอง โรงเรียน กลุ่มแรก (กลุ่ม A) เป็นนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาทั้งสอง เป็นภาษาต่างประเทศตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนต้นจนถึงชั้นมัธยมศึกษา กลุ่มที่สอง (กลุ่ม B) เป็นนักเรียนที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาทั้งสองนี้ ในชั้นมัธยมศึกษา นักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้มีจำนวนทั้งสิ้น ๑๑๓ คน เกียรติคุณที่ได้รับจากการเรียน ถัดแบบทดสอบภาษาต่างประเทศของ The MLA-Cooperative Foreign Language Tests แบบที่ชื่อ LA, MA และ MB ซึ่งวัดทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โอนิโตสรุปผลการศึกษาไว้ว่า

๑. นักเรียนกลุ่ม A เกรค ๑๐ มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนกลุ่ม B ชั้นเดียวกันในทักษะทุกด้าน และยังสูงกว่านักเรียนกลุ่ม B เกรค ๑๐ ในบางทักษะด้วย
๒. นักเรียนกลุ่ม A เกรค ๑๑ มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนกลุ่ม B ชั้นเดียวกันในทักษะทุกด้าน และยังสูงกว่านักเรียนกลุ่ม B เกรค ๑๒ ในบางทักษะด้วย
๓. นักเรียนกลุ่ม A เกรค ๑๒ มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนกลุ่ม B ชั้นเดียวกันในทักษะทุกด้าน

จากผลการศึกษาดังกล่าว โอนิโตจึงสรุปว่า นักเรียนอเมริกันที่เริ่มภาษาฝรั่งเศสและภาษาสเปน เป็นภาษาต่างประเทศมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา จะมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาทั้งสองนี้ในชั้นมัธยมศึกษา

* ฉะนั้นในประเทศไทยเรานั้นยังไม่เคยมีการวิจัยอย่างจริงจังในเรื่องนี้ * ^{ดูงานที่}ปรากฏในวารสารอันจะนำมาพิจารณาได้แก่เรียงผลการศึกษารอง กมล สุประเสริฐ ที่ทำในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ เพียงเรื่องเดียวเท่านั้น (กมล สุประเสริฐ, ๒๕๑๓ : ๘ หน้า) ก่อให้เกิดความเข้าใจการวิเคราะห์แนววิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๒ ของโรงเรียนสายน้ำทิพย์ ซึ่งศึกษาระดับมัธยมศึกษา เพื่อเปรียบเทียบว่า นักเรียนที่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วจากชั้นประถมศึกษาตอนต้น กับนักเรียนที่ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน แต่เพิ่งมาเริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ นั้น จะมีคะแนนภาษาอังกฤษ

แตกต่างกันหรือไม่ ว่าเวลานักเรียนที่ทำการศึกษารังนกทั้งหมด ๓๖๖ คน เป็นนักเรียนที่
เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วจากชั้นประถมศึกษาตอนต้น ๑๕๗ คน และที่ไม่เคยเรียนมาก่อน
๒๐๙ คน ไซ้กะแนบจาก ต. ๒ ก. วัตถุประสงค์รายปีของโรงเรียนเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์
ผลปรากฏดังนี้:

ก. กะแนบวิชาอ่าน - สันทนา - อาขยาน รองนักเรียนทั้งองรุมไม่ม
ความแตกต่างกัน

ข. กะแนบวิชาความเข้าใจภาษาของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

ค. กะแนบวิชาการใช้ภาษาของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

ง. กะแนบวิชาถักเขียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ โดยนักเรียนกลุ่มที่ เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วจากชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีคะแนน
เฉลี่ยสูงกว่า

๓๖๖ สุกประเสริฐ ใคสรุปผลการวิเคราะห์นี้ไว้ว่า แมจะเป็การวิเคราะห์
ในวงแคบก็อ่ากับนักเรียนเพียง โรงเรียนเดียว แต่ก็พอทำให้เห็นแนว โม่ใควา การเรียน
ภาษาอังกฤษในรั้ประถมศึษาตอนต้นมาก่อนนั้น ช่วยได้แต่เพียงใค่านักเขียนเท่านั้น
แต่ใค่านควาเข้าใจภาษาและการใช้ภาษานั้น นักเรียนที่เรียนภาษาหลังก็อาจเรียนทันได้
ผลการศึกษาดังกล่าวนี้ขัดแย้งกับผลการศึกษาของ โอนีใคอย่างมาก และทั้งยังกานกับความเชื่อ
ของนักวิภวทยาและนักการศึกษาอื่กด้วย ทำให้ไม่อาจเชื่อใควา ผลการ เรียนการสอนภาษา
อังกฤษใประเทศไทยจะเป็นเช่นนั้นจริง ผู้เขียนจึงหวังว่าการศึกษาก่อนที่ผู้เขียนกระทำ
ครั้งนี้จะมีผลช่วยทำให้เห็นแนว โม่ใควาเกี่ยวกับผลการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษ แก่เด็กไทย
ใคระดับประถมศึกษาใค้ดเจาขึ้น

วิธีดำเนินการที่เกะกะกว่า

✓ กลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ดำเนินการเป็น ๒ ชั้น ชั้นแรกเป็นการเลือกโรงเรียนโดยใช้วิธีการคัดเลือกโรงเรียนประถมศึกษาปีที่ เริ่มสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนในชั้นปีที่ ๑ ประถมปีที่ ๓ และปีที่ ๕ อย่างละ ๓ โรงเรียน โดยยึดหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ๓ ประการ คือ

๑. เป็นโรงเรียนที่ดำเนินการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา ของกระทรวงศึกษาธิการ
๒. เป็นโรงเรียนที่มีระเบียบการจัดการเรียนการสอนชัดเจนเป็นแบบอย่างได้
๓. เป็นโรงเรียนที่มีมาตรฐานการศึกษาโดยทั่วไปอยู่ในเกณฑ์

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว ทำการคัดเลือกได้โรงเรียนดังต่อไปนี้

- ก. โรงเรียนที่เริ่มสอนภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ ๑ ได้แก่
  ๑. โรงเรียนเซนต์คณินิก
  ๒. โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย
  ๓. โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย
- ข. โรงเรียนที่เริ่มสอนภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ ๓ ได้แก่
  ๑. โรงเรียนประถมสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
  ๒. โรงเรียนประถมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน
  ๓. โรงเรียนประถมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาธิต
- ค. โรงเรียนที่เริ่มสอนภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ ๕ ได้แก่
  ๑. โรงเรียนประถมศึกษา พญาไท

๒. โรงเรียนประถมศึกษา สายน้ำทิพย์

๓. โรงเรียนมัธยมสาขิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน

เมื่อเลือกโรงเรียนได้แล้ว จึงเลือกนักเรียนจากโรงเรียนเหล่านี้ โดยให้วิธีสุ่ม
มาโรงเรียนละ ๑ ห้องเรียน หรือประมาณ ๓๐ - ๔๐ คน ได้ว่าจำนวนนักเรียนรวมทั้งสิ้น
๓๐๑ คน เป็นนักเรียนที่โรงเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ๑๐๓ คน เรียนอยู่ในชั้น
ประถมศึกษาปีที่สาม ๕๒ คน และเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า ๑๐๖ คน ดังปรากฏในตาราง ๑.

ตาราง ๑. จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จากโรงเรียนต่าง ๆ
ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ๖ ๖

โรงเรียน	เริ่มสอน ภาษาอังกฤษ	จำนวนนักเรียน		
		ชาย	หญิง	รวม
๑. เอนเตคอมินิก	ป. ๑	๓๑	-	๓๑
๒. วิทยาลัยวิชาการศึกษา	ป. ๑	-	๒๒	๒๒
๓. มาแตร์ เดอีวิทยาลัย	ป. ๑	-	๕๖	๕๖
๔. ประถมสาขิต วิทยาลัยการอุดมศึกษาวิทยาลัย	ป. ๓	๒๐	๑๑	๓๑
๕. ประถมสาขิต วิทยาลัย. บางแสน	ป. ๓	๑๗	๑๔	๓๑
๖. ประถมสาขิต วิทยาลัย. ประสาเมตริก	ป. ๓	๑๗	๑๓	๓๐
๗. ประถมศึกษา วิทยาไทย	ป. ๕	๑๘	๑๖	๓๔
๘. ประถมศึกษา สายน้ำทิพย์	ป. ๕	๒๑	๑๒	๓๓
๙. มัธยมสาขิต วิทยาลัย. ปทุมวัน	ป. ๕	๑๔	๒๐	๓๔
รวม		๑๔๓	๑๕๘	๓๐๑

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เพื่อการศึกษารังนี้ ประกอบด้วยแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ๔ ฉบับ คือ

๑. แบบทดสอบคำศัพท์
๒. แบบทดสอบไวยากรณ์
๓. แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน
๔. แบบทดสอบความเข้าใจในการฟัง

แบบทดสอบไวยากรณ์และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านนั้น ผู้เขียนขอไม่มีแบบทดสอบ
ไวยากรณ์อังกฤษฉบับ ก. และแบบทดสอบอ่านอังกฤษฉบับ ก. ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗
ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาและจิติวิทยา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร จึงสร้าง
ขึ้นตามโครงการสร้างแบบทดสอบมาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ ส่วนแบบทดสอบคำศัพท์
และแบบทดสอบการฟังนั้น ผู้เขียนจัดการสร้างขึ้นเอง เพื่อใช้ในการศึกษารังนี้โดยเฉพาะ
การสร้างแบบทดสอบทั้งสองฉบับหลังนี้ ผู้วิจัยอาศัยหลักสุทธภาษาทั้ง อังกฤษชั้นประถม
ศึกษาตอนปลาย และหนังสือแบบ เรียบภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่ใช้อยู่
ในปัจจุบัน เป็น หลักในคานเนื้อหา โดยออกเป็นข้อสอบแบบ เลือกตอบชนิดมี ๔ ตัวเลือกขึ้น
อย่างละ ๓๐ ข้อ นำไปทดลองสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ จำนวน ๕๕ คน นำผลการสอบ
มาวิเคราะห์ตามเทคนิคการตัด ๒๗% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้ตารางสำเร็จของ
จุง เทห์ แฟน (Chung Teh Fan, 1952 : 32 pp.) หากากความยากง่าย (p)
และอำนาจจำแนก (r) ของข้อสอบแต่ละข้อ ถัดเลือกและปรับปรุงข้อคำถามให้ดีขึ้นเพื่อ
นำไปใช้ใแบบทดสอบจริง ได้แบบทดสอบคำศัพท์ใหม่ ๓๐ ข้อ และแบบทดสอบความเข้าใจใน
การฟังที่มี ๒๐ ข้อ แล้วคำนวณหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งสองนี้ด้วยวิธี Rational
Equivalence โดยใช้สูตรของ กูเกอร์ - ริชาร์ดสัน (Richardson and Kuder,
1939 : 687) ดังได้แสดงภาพต่าง ๆ ทางสถิติของแบบทดสอบที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
ไว้ในตาราง ๒.

ตาราง ๒. กาสติชนีฐานของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

กาสติชนี แบบทดสอบ	จำนวนข้อ	$\bar{X}$	s	r_{tt}
๑. แบบทดสอบคำศัพท์	๓๐	๑๘.๖๘	๕.๑๗	.๗๕๘๒
๒. แบบทดสอบไวยากรณ์	๕๐	๒๔.๑๕	๗.๘๗	.๘๑๑๒
๓. แบบทดสอบการอ่าน	๕๐	๑๙.๐๘	๗.๗๘	.๘๑๘๘
๔. แบบทดสอบการฟัง	๒๐	๑๐.๒๐	๘.๕๕	.๗๕๘๕

จากตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าแบบทดสอบทั้ง ๔ ฉบับที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในการ
ศึกษาครั้งนี้มีความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์สูง ซึ่งหมายความว่าแบบทดสอบชุดนี้จะมีค่าคะแนน
หรือข้อมูลที่ได้จากข้อสอบควร

ลักษณะของแบบทดสอบ

แบบทดสอบชุดนี้มีลักษณะเป็นข้อสอบแบบเลือกตอบชนิดมี ๔ ตัวเลือก โดยมีความ
มุ่งหมายที่จะวัดความสามารถ หรือผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ๔ คนด้วยกัน คือ

๑. แบบทดสอบคำศัพท์ มีจำนวน ๓๐ ข้อ เวลาทำ ๒๐ นาที ให้ความสำคัญ
สามารถตีความคำศัพท์ว่านักเรียนรู้จักและเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับ
ชั้นที่เรียนมากน้อยเพียงใด

๒. แบบทดสอบไวยากรณ์ มีจำนวน ๕๐ ข้อ เวลาทำ ๓๐ นาที ให้ความสำคัญ
ความสามารถของนักเรียนในด้านการสร้างและระเบียบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในระดับ
ที่เรียน

๓. แบบทดสอบการอ่าน มีจำนวน ๕๐ ข้อ เวลาทำ ๔๕ นาที ให้อัปเดตสัมฤทธิ์
ในด้านการอ่าน ว่านักเรียนมีทักษะและความสามารถในการอ่านเรื่องราวภาษาอังกฤษเข้าใจ
และเก็บใจความของเรื่องที่อ่านได้มากน้อยเพียงใด

๔. แบบทดสอบการฟัง มีจำนวน ๒๐ ข้อ เวลาทำ ๒๐ นาที ให้อัปเดตสัมฤทธิ์
ด้านการฟังว่า นักเรียนมีทักษะและความสามารถที่จะฟังข้อความและเรื่องราวภาษาอังกฤษง่าย ๆ
ตามระดับที่นักเรียนได้เข้าใจมากน้อยเพียงใด

ตัวอย่างของแบบทดสอบทั้ง ๔ ฉบับ ได้แสดงไว้ในภาคผนวกแล้ว

✓ วิธีการรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลทั้งหมดดำเนินการ โดยขออนุญาตทำการทดสอบนักเรียนจากโรงเรียน
สังกัดทางถนนทางคณะกรรมการควบคุมการศึกษาในระดับปริญญาตรีสูง วิทยาลัยบริหารการศึกษา
ประสานมิตร และผู้วิจัยดำเนินการทดสอบนักเรียนทั้งหมดด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ ๒๐
ธันวาคม ๒๕๑๓ ถึงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๑๔

หลังจากได้ทำการทดสอบโดยให้นักเรียนทุกคนได้ผ่านแบบทดสอบครบทั้ง ๔ ฉบับแล้ว
ได้นำกระดาษคำตอบของนักเรียนมาตรวจให้คะแนนโดยมีหลักเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

- ๑. ให้คะแนนเต็มของแต่ละข้อเป็น ๑ เท่ากันหมด
- ๒. เมื่อนักเรียนตอบข้อใดถูกต้อง ๑ คะแนน ตอบผิดได้ ๐ ถ้าว่างไว้
ไม่ตอบถือว่าได้ ๐
- ๓. ข้อใดก็ตามที่นักเรียนตอบเกิน ๑ คำตอบ ถือว่าทำผิดได้ ๐

การจักรระดำกับข้อมูล

เมื่อทำการทดสอบเสร็จสิ้น และตรวจให้คะแนนเรียบร้อยแล้วได้ทำการวิเคราะห์
ข้อมูลดังต่อไปนี้

๑. จำนวนหารายเฉลี่ย (Mean) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของคะแนนที่นักเรียนแต่ละกลุ่มได้จากแบบทดสอบทั้ง ๔ ฉบับ
๒. จำนวนหาัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างรายเฉลี่ยของคะแนน (Test of significance of the difference between two means) เพื่อทดสอบสมมุติฐานว่าเป็นจริงหรือไม่

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษากครั้งนี้ใช้สถิติ ๓ ชนิด ดังต่อไปนี้

๑. รายเฉลี่ยของคะแนน (Mean) หารายเฉลี่ยของคะแนนโดยใช้สูตร (Garrett, 1962 : 28)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน รายเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

N แทน จำนวนนักเรียน

๒. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) หาความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนโดยใช้สูตร (Wallis and Robert, 1956 : 255)

$$s = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ s แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนน

N แทน จำนวนนักเรียน

๓. การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างรายเฉลี่ยของคะแนน

(Test of significance of the difference between two means) นัยสำคัญ
ของความแตกต่างของรายเฉลี่ยของคะแนนระหว่างกลุ่มโดยใช้สูตร (Freund, 1967 : 255)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน อัตราส่วนระหว่างความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยกับความคลาดเคลื่อนของผลต่าง

$\bar{X}_1$ แทน รายเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มที่ ๑

$\bar{X}_2$ แทน รายเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มที่ ๒

s_1 แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มที่ ๑

s_2 แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มที่ ๒

n_1 แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มที่ ๑

n_2 แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มที่ ๒

ตัวอย่าง ๑. ๒๐ คน ๑๒ ปี

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์หมวด

ในการวิเคราะห์หมวดหมู่นี้ ผู้วิจัยได้กำหนดหากาสถิติทาง ๆ เพื่อใช้ในการแปลผลการศึกษารังนี้ โดยแบ่งเป็นตอนดังนี้ คือ

- ๑. ผลการสอบของนักเรียนแต่ละระดับชั้นที่ เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ
  - ๒. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นต่างกัน
- จึงจะได้เสนอผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสามลำดับไป

๑. ผลการสอบของนักเรียนแต่ละระดับชั้นที่ เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

ทั้ง ภาคที่นักเรียนจำนวน ๓๐๐ คน ได้ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ทั้ง ๔ ฉบับ คือ แบบทดสอบคำศัพท์ แบบทดสอบไวยากรณ์ แบบทดสอบความเข้าใจ ในการอ่าน และแบบทดสอบความเข้าใจในการฟังแล้ว ได้แยกผลการสอบของนักเรียนทั้งกล่าว ออกตามระดับชั้นที่ เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ได้ผลดังต่อไปนี้

ก. ผลการสอบของนักเรียนที่ เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง
นักเรียนกลุ่มนี้จำนวน ๑๐๓ คน เป็นชาย ๓๑ คน และหญิง ๗๒ คน มีผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษตามตาราง ๓. นี้

ตาราง ๓. ผลการสอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียน
ภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

แบบทดสอบ	ภาคสถิติ	จำนวน	เวลาที่ให้ทำ (นาที)	$\bar{X}$		s		t
				ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
คำศัพท์		๓๐	๒๐	๒๓.๑๖	๒๔.๕๘	๓.๖๐	๓.๑๐	๑.๕๖๒๓*
ไวยากรณ์		๔๐	๓๐	๓๔.๐๘	๔๐.๘๐	๘.๒๗	๕.๖๔	๘.๑๖๒๖**
การอ่าน		๕๐	๕๕	๓๐.๐๖	๓๘.๘๔	๕.๖๙	๕.๓๘	๕.๗๖๓๑**
การฟัง		๒๐	๒๐	๘.๐๘	๑๓.๕๐	๒.๕๐	๓.๗๘	๘.๕๕๐๕**

* มีผลสำคัญที่ระดับ .๐๕

** มีผลสำคัญที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓. จะเห็นว่า นักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ย จากแบบทดสอบทุกฉบับสูงกว่า
นักเรียนชาย ก็ยกเว้นจากแบบทดสอบคำศัพท์ที่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .๐๕
ส่วนคะแนนจากแบบทดสอบไวยากรณ์ การอ่าน และการฟัง สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ
ที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น หมายความว่า ในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ
ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ นั้น นักเรียนหญิงจะมีผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์สูงกว่านักเรียนชาย ๖๖%
เช่นนี้ ๕๕% และจะมีผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ ด้านการอ่าน และด้านการฟัง สูงกว่า
นักเรียนชายถึง ๕๕%

ข. ผลการสอบของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาสาม

นักเรียนกลุ่มนี้จำนวน ๕๒ คน เป็นชาย ๕๔ คน และหญิง ๓๘ คน มีผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

นักเรียนชั้น ๓

ตาราง ๔. ผลการสอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

แบบทดสอบ	กาสถิติ	จำนวนข้อ	เวลาที่ให้ทำ (นาที)	$\bar{X}$		s		t
				ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
คำศัพท์		๓๐	๒๐	๒๑.๒๒	๒๓.๐๗	๔.๒๑	๔.๘๒	๒.๐๖๑๖*
ไวยากรณ์		๕๐	๓๐	๓๑.๑๐	๓๕.๘๖	๕.๑๖	๙.๐๑	๓.๘๖๕๕**
การอ่าน		๕๐	๕๕	๒๔.๕๙	๒๘.๘๖	๖.๕๕	๙.๘๓	๒.๙๐๘๕**
การฟัง		๒๐	๒๐	๙.๕๐	๘.๕๐	๒.๕๖	๓.๓๘	๑.๖๕๓๘

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๔. แสดงว่านักเรียนหญิงยังทำได้คะแนนจากแบบทดสอบทุกฉบับได้สูงกว่านักเรียนชาย แต่ความแตกต่างของคะแนนมีนัยสำคัญทางสถิติเพียง ๓ ด้าน คือ ด้านคำศัพท์ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ด้านไวยากรณ์ และด้านการอ่าน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนในด้านการฟังนั้น ความแตกต่างของคะแนนไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงถือว่าเป็นแตกต่างกัน

ค. ผลการสอบของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา

นักเรียนกลุ่มนี้จำนวน ๑๐๖ คน เป็นชาย ๕๕ คน และหญิง ๕๑ คน ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษมีดังนี้

ตาราง ๕. ผลการสอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

แบบทดสอบ	กาสติ จำนวน	เวลาที่ให้ทำ (นาที)	X̄		s		t
			ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
คำศัพท์	๓๐	๒๐	๒๑.๑๓	๒๑.๘๓	๕.๓๒	๘.๒๕	๐.๒๓๕๔
ไวยากรณ์	๔๐	๓๐	๓๑.๒๘	๓๘.๘๓	๖.๕๘	๙.๒๕	๒.๓๓๕๘*
การอ่าน	๕๐	๕๕	๒๕.๒๐	๒๗.๓๕	๗.๘๒	๘.๓๗	๑.๓๑๖๕
การฟัง	๒๐	๒๐	๗.๕๓	๘.๕๖	๒.๕๖	๓.๗๐	๐.๕๘๕๓

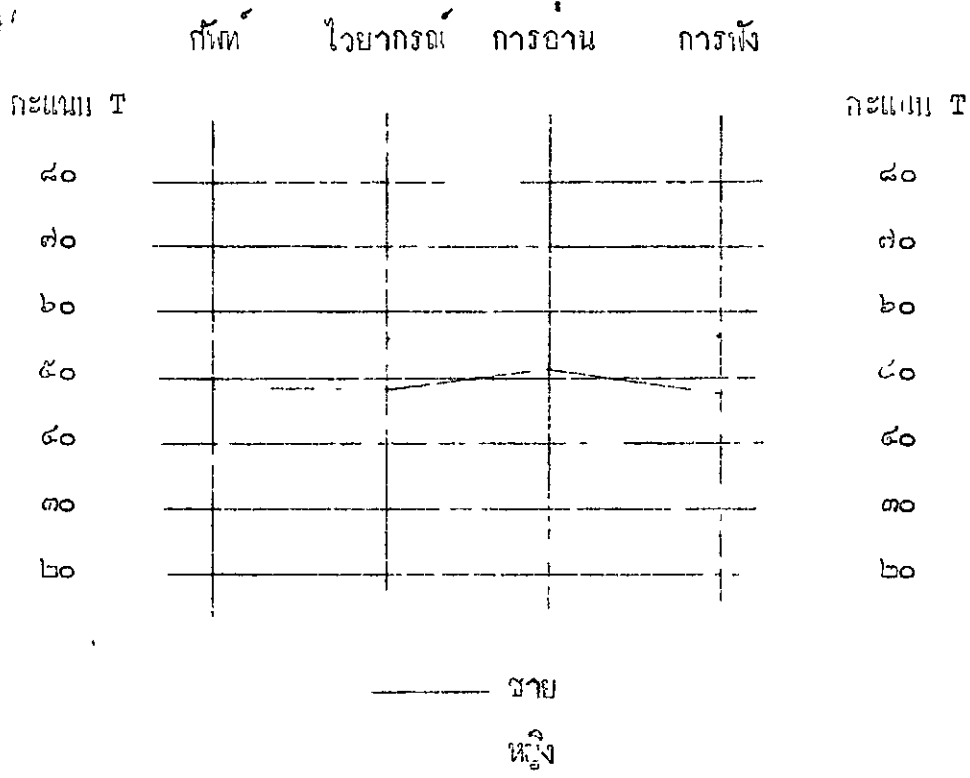
* มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

จากการสอบของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ในตาราง ๕. แสดงให้เห็นว่า นักเรียนหญิงมีคะแนนสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพียงด้านเดียวคือด้านไวยากรณ์ โดยความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนในด้านอื่น ๆ ความแตกต่างของคะแนนไม่มีนัยสำคัญแต่อย่างใด แต่การที่นักเรียนหญิงมีคะแนนสูงกว่าทุกด้าน แม้จะมีนัยสำคัญทางสถิติเพียงด้านเดียว ก็พอจะชี้ให้เห็นแนวโน้มว่านักเรียนหญิงที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จะมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชายที่เริ่มเรียนพร้อมกัน

หากตาราง ๓., ๔. และ ๕ เป็นการแสดงผลการสอบของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑, ประถมปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ จากแบบทดสอบทั้ง ๔ ฉบับในรูปของรายเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน เพื่อให้เห็นระดับผลสัมฤทธิ์

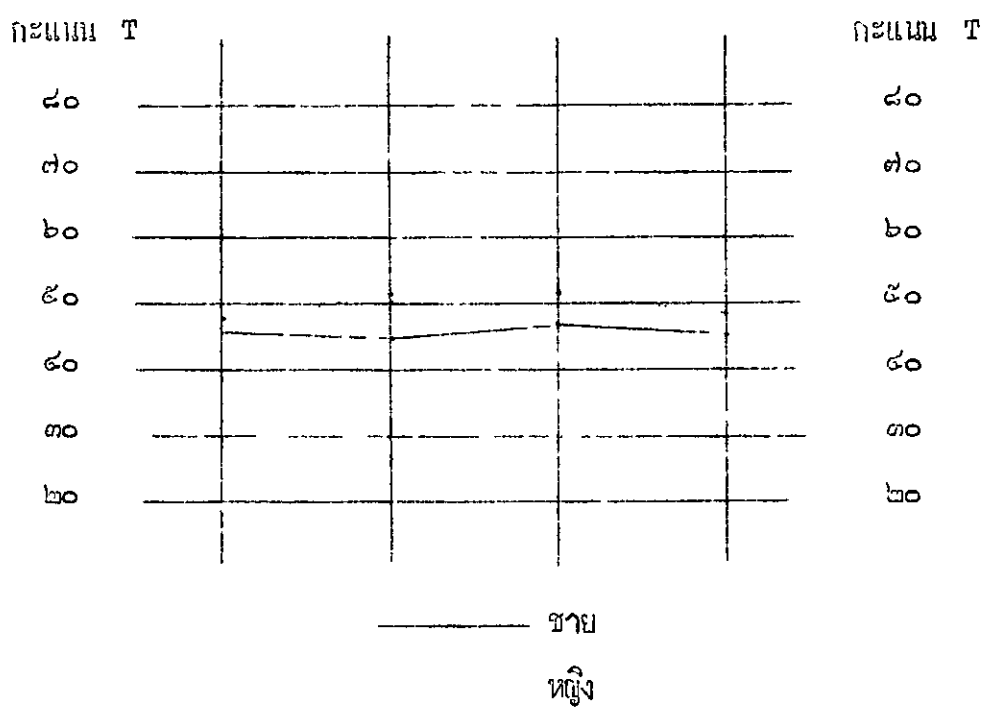
ของนักเรียนชายหญิงในแต่ละกลุ่มให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงได้เสนอผลการสอบดังกล่าว เป็นแบบ
 เสนภาพ (Profile) โดยวิธีการแปลงคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบแต่ละฉบับ เป็น
 คะแนน T ปรกติ ดังภาพต่อไปนี้

นักเรียน = 1/100

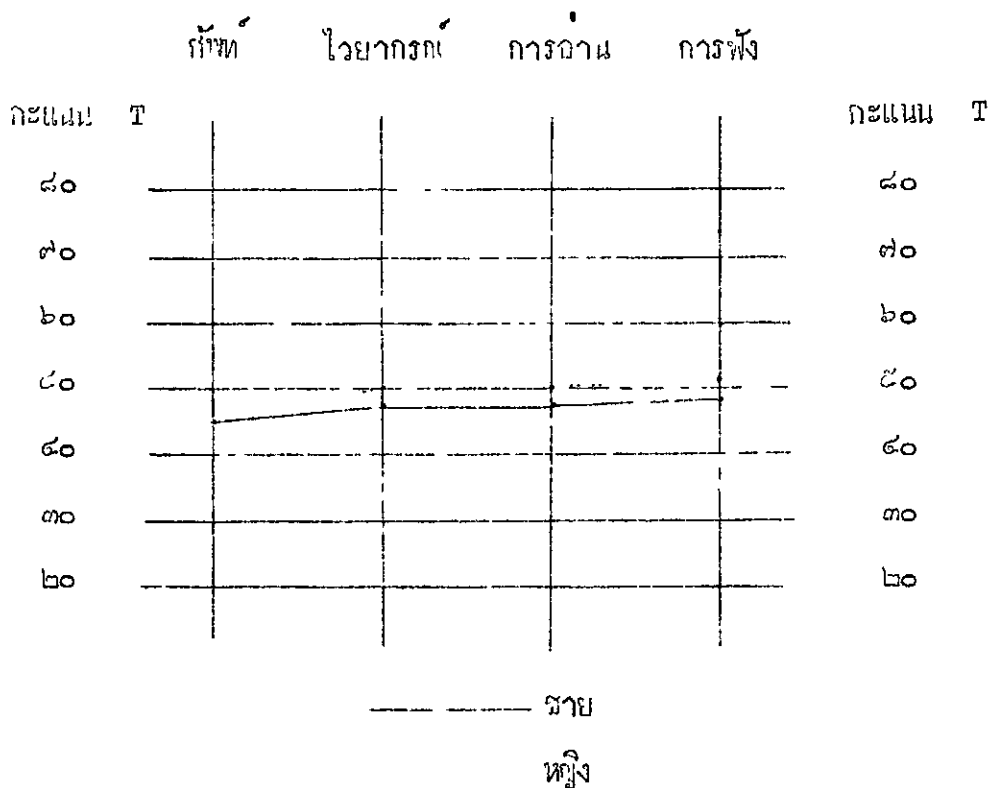

ภาพที่ ๑ แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชายหญิง
 ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

กีฬา ไยากรณ การอ่าน การฟัง

ภาพที่ ๒ แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชายหญิง
 ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

ภาพที่ ๓ แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชายหญิง
ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกณิ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

จากภาพที่ ๑, ๒ และ ๓ จะเห็นได้ว่าความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์วิชา
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในแต่ละกลุ่มเป็นไปโดยลักษณะเช่นเดียวกัน
คือผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนหญิงสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชายทั้งในด้านการฟัง ไวยากรณ์
ความเข้าใจในการอ่าน และความเข้าใจในการฟัง ทั้งนี้ไม่ว่านักเรียนจะเริ่มเรียน
ภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ หรือชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

๒. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ
ในระดับชั้นต่างกัน

การวิเคราะห์ผลในตอนนี้เป็นการ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ การเปรียบเทียบครั้งนี้ใช้วิธีการทดสอบหาผลสัมฤทธิ์ทางสถิติของ ความแตกต่าง
ของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนแต่ละกลุ่มได้จากแบบทดสอบคำศัพท์ แบบทดสอบไวยากรณ์
แบบทดสอบการอ่าน และแบบทดสอบการฟัง จึงจะได้อะไรมาจากการ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์
ในแต่ละคาบเป็นสำคัญไป

ก. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านคำศัพท์

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนได้จากแบบทดสอบ
คำศัพท์ทั้งแปดข้อไว้ในตาราง ๒. ปรากฏว่า นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๑ ได้คะแนนสูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถม
ปีที่ ๕ ความแตกต่างของคะแนนมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๐ ส่วนนักเรียนที่เริ่มเรียน
ภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ นั้น แม้จะมีคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบคำศัพท์สูงกว่านักเรียน
ที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ แต่ความแตกต่างของคะแนนยังไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ หรือถือว่า
ไม่แตกต่างกันอย่างเด่นชัด นั่นคือ นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
จะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำศัพท์สูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนวิชานี้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถม
ปีที่ ๕ ด้วยความเชื่อมั่น ๙๙% ส่วนนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ มีผลสัมฤทธิ์โดยเฉลี่ยใกล้เคียงกันหรือไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๒. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการแก้โจทย์ของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นต่างกัน

ชั้นที่เริ่มเรียน		ประถมปีที่หนึ่ง	ประถมปีที่สาม	ประถมปีที่ห้า
ภาษาอังกฤษ	$\bar{X}$	๒๔.๑๕๕	๒๑.๕๘๕	๒๑.๕๕๐
ประถมปีที่หนึ่ง	๒๔.๑๕๕	---	๓.๘๖๒**	๕.๓๗๔**
ประถมปีที่สาม	๒๑.๕๘๕		---	๐.๗๒๔
ประถมปีที่ห้า	๒๑.๕๕๐			---

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

ข. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์

คะแนนจากแบบทดสอบไวยากรณ์แบบ โนมูเชน เกี่ยว กับคะแนนจากแบบทดสอบ คำศัพท์ กล่าวคือ นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่สาม และชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า อย่างชัดเจน โดยความแตกต่างของคะแนนทั้งสองกลุ่มนี้สำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่สาม มีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าเล็กน้อย ความแตกต่างของคะแนนไม่มีัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด ดังปรากฏในตาราง ๗.

ตาราง ๗. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นต่างกัน

ชั้นที่เริ่มเรียน		ประถมศึกษาปีที่หนึ่ง	ประถมศึกษาปีที่สาม	ประถมศึกษาปีที่ห้า
ภาษาอังกฤษ	$\bar{X}$	๓๘.๓๘๖	๓๓.๒๗๖	๓๓.๑๓๖
ประถมศึกษาปีที่หนึ่ง	๓๘.๓๘๖	— —	๕.๖๕๕**	๕.๓๓๐**
ประถมศึกษาปีที่สาม	๓๓.๒๗๖		— —	๐.๑๔๔
ประถมศึกษาปีที่ห้า	๓๓.๑๓๖			— —

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

๓. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่าน

ผลการเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบการอ่าน ในตาราง ๔. แสดงให้เห็นว่าคะแนนทางการอ่านของนักเรียนทั้งสามกลุ่มเพิ่มขึ้นไปเท่าไรเกี่ยวกับคะแนนด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ ก็นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ทักษะแนวไวกสูงสุด และมีคะแนนเฉลี่ยของทั้งกลุ่มสูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาสาม และประถมศึกษาหามาก ความแตกต่างของคะแนนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาสาม และประถมศึกษาห้า ทำคะแนนได้ใกล้เคียงกัน ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๔. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่าน
ของ นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นต่างกัน

ชั้นที่เริ่มเรียน		ประถมศึกษาหนึ่ง	ประถมศึกษาสาม	ประถมศึกษาห้า
ภาษาอังกฤษ	$\bar{X}$	๓๖.๒๐๓	๒๖.๓๘๗	๒๖.๑๗๘
ประถมศึกษาหนึ่ง	๓๖.๒๐๓	—	๘.๘๓๓**	๘.๙๐๕**
ประถมศึกษาสาม	๒๖.๓๘๗		—	๐.๑๘๕
ประถมศึกษาห้า	๒๖.๑๗๘			—

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

ง. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการฟัง

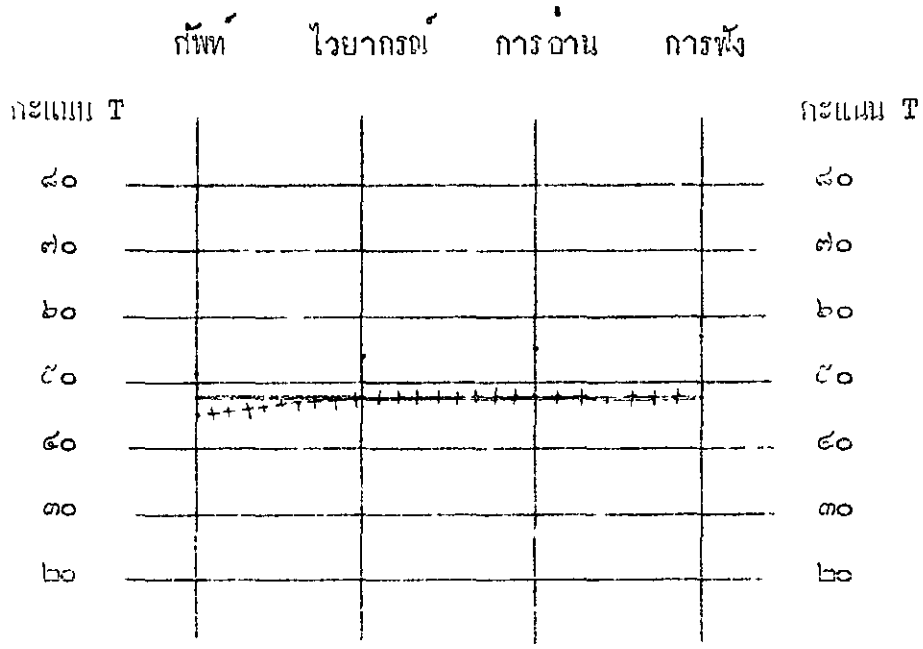
จากการวิเคราะห์คะแนนการฟังปรากฏว่า นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง มีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่สาม และประถมศึกษาปีที่ห้า ความแตกต่างของคะแนนมีนัยสำคัญสูงกว่าระดับ .๐๑ ดังแสดงไว้ในตาราง ๕. แต่ระหว่างนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่สาม และประถมศึกษาปีที่ห้า พบว่านักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่สามจะมีคะแนนสูงกว่า ภายใต้อาการที่นักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ห้ามีคะแนนสูงกว่าเล็กน้อย แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงถือว่าไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๕. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการฟัง
ของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นต่างๆกัน

ชาติเริ่มเรียน		ประถมปีที่หนึ่ง	ประถมปีที่สาม	ประถมปีที่ห้า
ภาษาอังกฤษ	$\bar{x}$	๑๒.๑๘๘	๓.๘๕๘	๘.๒๓๓
ประถมปีที่หนึ่ง	๑๒.๑๘๘	—	๘.๓๗๐**	๓.๒๕๒**
ประถมปีที่สาม	๓.๘๕๘		—	๐.๘๑๐
ประถมปีที่ห้า	๘.๒๓๓			—

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

อันจะช่วยให้เห็นความแตกต่างระหว่างความสามารถของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่ต่าง ๆ กันให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้เขียนจึงได้เสนอผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มที่ได้จากแบบทดสอบแต่ละฉบับ เป็นแบบเส้นภาพ (Profile) ดังภาพที่ ๔ ว่างข้างนี้

นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
 ----- นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓
 + + + + + นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

ภาพที่ ๔ แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นต่าง ๆ กัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษทุกด้านสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษภายหลังจากความเขื่อนั้นถึง ๙๙% ส่วนนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ นั้น มีความสามารถทุกด้านใกล้เคียงกัน ก็ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด.

สรุปผลการค้นคว้า อภิปรายผล และขอเสนอแนะ

บทย่อ

ในหัวข้อนี้ ผลการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษแก่เด็กไทยในระดับประถมศึกษา กำลังได้รับการว่า กวามวิจารณ์เป็นอันมากกว่าไม่ใคร่ผิดเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ สอน ภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาตอนต้นนั้น มีผู้เห็นว่าไม่ช่วยให้การ เรียนภาษาอังกฤษของเด็ก ศั้นแต่อย่างใด ถ้าเลือกสอนเสียได้จะเป็นการดี ผู้เขียนเป็นครูสอนภาษาอังกฤษด้วยผู้หนึ่ง ที่มีความสนใจอยากทราบผลการ เรียนการสอนดังกล่าว จึงได้ตัดสินใจทำการวิจัย เพื่อศึกษา เปรียบเทียบผลการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาที่ปฏิบัติอยู่โรงเรียน

ความมุ่งหมายในการศึกษากวาม

การศึกษากวามว่าจริงมีความมุ่งหมายที่จะศึกษา เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับ ประถมปีที่ ๑ ชั้นประถมศึกษา ๓ และชั้นประถมศึกษา ๕ ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ในด้านค่าที่พหุ ไวยากรณ์ การอ่าน และการฟัง

สมมุติฐานในการศึกษากวาม

สมมุติฐานในการศึกษากวามนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียน ภาษาอังกฤษ มาก่อน และมีปริมาณเวลาเรียนมากกว่า ย่อมมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่า

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษา ๗ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จากโรงเรียนประถมศึกษา ๕ โรงเรียน เป็นโรงเรียนที่เริ่มสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา ๑ ชั้นประถมศึกษา ๓ และชั้นประถมศึกษา ๕ อย่างละ ๓ โรงเรียน จำนวนนักเรียนที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น ๓๐๑ คน เป็นนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในวันประถมศึกษาที่หนึ่ง ๑๐๓ คน เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาที่สาม ๘๒ คน และเริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาที่ห้า ๑๑๖ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ๔ ฉบับ คือ

๑. แบบทดสอบคำศัพท์ มี ๓๐ ข้อ ให้เวลาทำ ๒๐ นาที
๒. แบบทดสอบไวยากรณ์ มี ๕๐ ข้อ ให้เวลาทำ ๓๐ นาที
๓. แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน มี ๕๐ ข้อ ให้เวลาทำ ๕๕ นาที
๔. แบบทดสอบความเข้าใจในการฟัง มี ๒๐ ข้อ ให้เวลาทำ ๒๐ นาที

สำหรับแบบทดสอบไวยากรณ์และแบบทดสอบการอ่านนั้น ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบไวยากรณ์อังกฤษ ฉบับ ก. และแบบทดสอบอ่านอังกฤษฉบับ ก. ของสำนักงานทดสอบทางการศึกษาและวิจัย วิทยาลัยวิชาการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ส่วนแบบทดสอบคำศัพท์และแบบทดสอบการฟังนั้น ผู้วิจัยดำเนินการจัดสร้างขึ้นเอง เพื่อใช้ในการศึกษานี้โดยเฉพาะ

การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการโดยขออนุญาตทำการทดสอบนักเรียนในโรงเรียน ทั้ง ๕ แห่ง ผ่านทางคณะกรรมการควบคุมการศึกษาระดับปริญญาชั้นสูง วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร โดยผู้เขียนเป็นผู้ดำเนินการสอบด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๑๓ ถึงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๑๔

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อทำการทดสอบ เสร็จสิ้นและตรวจให้คะแนนเรียบร้อยแล้ว ใ้ค้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยกำหนดหารายเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่นักเรียนแต่ละกลุ่มได้จากแบบทดสอบ แล้วใช้ t-test กำหนดหาความสำคัญทางสถิติของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อทดสอบสมมุติฐาน

สรุปผลการศึกษาก่อนหน้า

จากกรวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบสรุปผลการศึกษาก่อนหน้าได้ดังต่อไปนี้

ก. ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โดยส่วนรวม ปรากฏว่านักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชายทั้งในค่านำศัพท์ ไวยากรณ์ การอ่าน และการฟัง ไม่ว่าจะนักเรียนจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ หรือชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ก็ตาม

ข. ผลสัมฤทธิ์ค่านำศัพท์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีผลสัมฤทธิ์ในค่านำศัพท์สูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ ด้วยความเชื่อมั่น ๘๘% ส่วนนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ มีผลสัมฤทธิ์ในค่านำศัพท์ไม่แตกต่างกัน

ค. ผลสัมฤทธิ์ค่านไวยากรณ์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีความสามารถค่านไวยากรณ์สูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ ด้วยความเชื่อมั่น ๘๘% ส่วนนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ มีผลสัมฤทธิ์ในค่านไวยากรณ์ไม่แตกต่างกัน

ง. ผลสัมฤทธิ์ค่านการอ่าน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีผลสัมฤทธิ์ค่านการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้น

ประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ ควบความเชื่อมั่น ๘๘% และนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านไม่แตกต่างกัน

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีความสามารถในการฟังสูงกว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ ควบความเชื่อมั่น ๘๘% ส่วนนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ มีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังไม่แตกต่างกันอย่างยิ่งใด

ฉันทิปรายผลการศึกษากันกว่า

จากผลการสวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่ใช้ เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษากันครั้งนี้ ปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชายนั้น นับได้ว่า สอดคล้องกับความคาดหมายของนักการศึกษาและนักจิตวิทยาโดยทั่วไป ทั้งนี้เพราะเป็นที่ยอมรับ กันในหมู่นักวิชาการแล้วว่า ในวัยประถมศึกษาชั้นนี้ เด็กหญิงจะมีพัฒนาการด้านต่าง ๆ สำหวน เด็กชายประมาณ ๑ - ๒ ปี หมายความว่า เด็กชายและ เด็กหญิงที่มีอายุ เท่ากันนั้น เด็กหญิง จะมีวุฒิภาวะสูงกว่า เด็กชาย ความไคเปรียบของ เด็กหญิงในขณะนี้ จะรวมถึงพัฒนาการทาง ด้านภาษาด้วย และน่าจะเป็นองค์ประกอบสำคัญประการ เดียวที่ทำให้ นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ ในการ เรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชายในวัย เดียวกัน

เหตุผลทางด้านจิตวิทยาการ อื่นประการ หนึ่งก็คือ ตามปรกตินั้น เด็กหญิงมักจะมี ความถนัด ทางด้านภาษามากกว่า เด็กชาย ในขณะที่ เด็กชายก็มักจะมี ความถนัดทางด้านคณิตศาสตร์มากกว่า เด็กหญิง ทั้งนี้ในการ เรียนภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาของ คนเอง หรือภาษาต่างประเทศก็ตาม เด็กหญิงจึงน่าจะเรียนไคดีกว่า เด็กชาย ผลการ สอดภาษาอังกฤครั้งนี้จึง ปรากฏว่านักเรียนหญิง ไคจะเด่นจากแบบทดสอบภาษาอังกฤทุกฉบับ สูงกว่านักเรียนชาย

การ เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ เริ่ม เรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นต่าง กัน ปรากฏว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่ เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีผลสัมฤทธิ์ ในทักษะทุกด้านสูงกว่านักเรียนที่ เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๔ นับว่าเป็นไป ตามสมมุติฐานที่ตั้งใจ แดแรกว่า นักเรียนที่ เริ่มเรียนภาษาอังกฤษมาคนและมีปริมาณ เวลาเรียน มากกว่าย่อมมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่า ผลการศึกษานี้จึง สอดคล้องกับแนวความคิดของนักการศึกษา นักจิตวิทยา และผู้เชี่ยวชาญทาง ประสาทวิทยาทั้งหลาย ซึ่งกล่าวมาแล้วข้างต้นที่ เองว่า การสอน ภาษาต่างประเทศแก่เด็กนั้นยิ่ง เริ่ม เมื่อ เด็กอายุ น้อยเท่าไคเด็กก็จะเรียนไคมากเท่านั้น อนึ่ง ผลการศึกษานี้ยัง สอดคล้องกับผลการศึกษารอง โจเซฟ อัล เฟรด โอนีโต ที่ศึกษากันกับนักเรียน อเมริกันในเรื่องทำนอง เดียวกันนี้ ดัง ไคกล่าวไว้ในบทที่ ๒

(นอกจากนั้นผู้วิจัยได้พบข้อสังเกตบางประการที่เห็นว่าน่าจะมีส่วนช่วยทำให้ นักเรียน กลุ่มที่ เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีผลการเรียนดีกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้น ประถมปีที่ ๓ และประถมปีที่ ๕ กล่าวคือ แม้ตั้งแต่อายุประถมปีที่ ๕ เป็นต้นไป แม้นักเรียน ทั้ง ๓ กลุ่มนี้จะใช้หนังสือแบบเรียนชุด The Oxford English Course for Thailand และ The English Grammar Drills เป็นหลักเหมือนกันก็ตาม แต่ปรากฏว่านักเรียน ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ นั้น ใช้หนังสือภาษาอังกฤษอื่น ๆ ประกอบบทเรียน มากกว่านักเรียนกลุ่มที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมปีที่ ๕ ซึ่งใช้หนังสืออ่าน ประกอบบทเรียนน้อยมาก หรือเฝ้าว่างโรงเรียนไม่ได้อะไรเลย นักเรียน ๒ กลุ่มหลังนี้จึงมี ความรู้และประสบการณ์ที่จำกัดอยู่ เฉพาะในหนังสือเรียน เท่านั้น

ข้อสังเกตที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถม ปีที่ ๑ มีผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟังสูงกว่านักเรียนกลุ่มอื่นมาก ที่เป็นดังนี้นอกจากจะเป็นเพราะ นักเรียนได้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษมาก่อนแล้ว น่าจะเป็นเพราะนักเรียนได้มีโอกาสฟังเสียง จากเจ้าของภาษาจริง ๆ มากกว่าทุก เนื่องจากโรงเรียนที่เริ่มสอนภาษาอังกฤษในชั้น ประถมปีที่ ๑ ทั้ง ๓ แห่ง ที่ศึกษาในครั้งนี้มีครูชาวต่างประเทศช่วยสอนภาษาอังกฤษหรือมีคณะนี้ก็ ใช้เครื่องบันทึกเสียง หรือแผ่นเสียงช่วยในการสอนบ่อยครั้ง นักเรียนจึงคุ้นเคยกับการฟังเสียง ภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษา และได้เปรียบนักเรียนกลุ่มที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถม ปีที่ ๓ และประถมปีที่ ๕ ซึ่งไม่เคยเรียนกับครูชาวต่างประเทศ แม้จะมีโอกาสได้ฝึกการฟัง เสียงภาษาอังกฤษจากเครื่องบันทึกเสียงหรือแผ่นเสียงบ้างก็เพียงนาน ๆ ครั้ง เท่านั้น

ส่วนผลการเปรียบเทียบคะแนนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่เริ่มเรียน ภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ กลับปรากฏว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้ มีผลสัมฤทธิ์ในแทบทุกด้านอยู่ในระดับใกล้เคียงกันจนถือได้ว่าไม่แตกต่างกันแต่อย่างใด ผลการศึกษานี้จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าความว้าวุ่นกับความ เชื่อของนักวิชาการทั้งหลายถึงกล่าวข้างต้น เนื่องจากผู้วิจัยได้พบข้อเท็จจริง เกี่ยวกับการ เรียนการสอน ๒ ประการ ที่น่าจะมีผลทำให้ผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๘ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ไม่ก็เท่าที่ควรจะเป็น หรือเท็จจริง
 ประการแรกคือ โรงเรียนที่เริ่มสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ทั้ง ๓ แห่ง ล้วนเป็น
 โรงเรียนสาธิตของสถานศึกษาที่คัดเลือกชั้นอุดมศึกษาทั้งสิ้น โดยปรกติจึงมีนิสัยไปฝึกสอนเป็น
 ประจำปีละ ๒ ภาคเรียนเป็นนอยางน้อย และนิสัยฝึกสอนเหล่านั้นก็ย่อมจะไ้รับมอบหมายให้
 สอนวิชาภาษาอังกฤษด้วย ในกรณีนี้จึงอาจมีขอบกพรอง เกิดขึ้นกับการ เรียนของนักเรียนใน
 โรงเรียนเหล่านี้ ๒ ข้อด้วยกัน ข้อแรกก็คือนิสัยฝึกสอนย่อมไม่มีความชำนาญการจนหนักเกินไป
 กับครูอาจารย์ประจำ ข้อสองก็คือนิสัยฝึกสอนย่อมไม่มีความชำนาญการจนหนักเกินไป
 แต่ละรุ่นยังไม่ทันจะรู้จักนักเรียนก็สิ้นสักระยะเวลาฝึกสอนเสียแล้ว นักเรียนจึงคงพบครู
 อาจารย์ใหม่ต่อไปอีก และจะเป็นอยู่อย่างนี้เสมอ ดังนั้นผลการ เรียนของนักเรียนจึงอาจไม่ค้
 เท่ากับการที่นักเรียนได้เรียนกับอาจารย์ประจำซึ่งนอกจากจะมีความชำนาญการแล้วยัง
 รู้จักนักเรียนได้พอที่จะแก้ไขจุดอ่อนและส่งเสริมจุดเด่นในการ เรียนของนักเรียนได้ดวย
 เหมาะสมด้วย

ข้อเท็จจริงประการที่สองคือ การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถม
 ปีที่ ๔ ของโรงเรียนสาธิตทั้ง ๓ แห่งนั้น เป็นการสอนจนหมดคลองมากกว่าจะเป็นการสอนอย่าง
 จริงจัง และสามเียงสี่ปกาดละไม่เกิน ๓ ชั่วโมง มีความมุ่งหมายเพียงแต่จะให้เด็กเรียน
 คุ้นเคยกับการ ังเสียงและการออกเสียงภาษาอังกฤษนงาย ๆ เท่านั้น มิได้เน้นหนักอะไ่ในคาน
 การเขียนและการอ่านมากนัก ต่อเมื่อถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ แล้วจึงได้เริ่มสอนอย่างจริงจังตาม
 หลักสูตร ซึ่งต่างกับโรงเรียนที่เริ่มสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ทั้ง ๓ แห่ง ซึ่งสอน
 สี่ปกาดละ ๔ ชั่วโมง เต็มสามที่หลักสูตรประถมศึกษาตอนต้นอนุญาตไว้ และการเรียนการสอน
 ก็เป็นไปอย่างจริงจัง หมดจด ข้อเท็จจริงทั้งสองประการนี้คงกล่าวได้ว่านี่จึงน่าจะเป็นสาเหตุ
 สำคัญที่ทำให้เด็กเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ มีผลสัมฤทธิ์ วิชาภาษาไม่ค้
 เท่าที่ควร และไม่แตกต่างกับนักเรียนที่เริ่มเรียนวิชาอื่นในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ทั้งที่โดยหลักการแล้ว
 นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ น่าจะมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่า

ขอเสนอแนะ

จากประสบการณ์และผลการศึกษากันกว่าครึ่งนี้ ผู้วิจัยมีขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

ก. ขอเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอน

๑. เนื่องจากผลการศึกษากันนี้พบว่ากว่าครึ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และประถมศึกษาปีที่ ๕ อันแสดงว่าการเริ่มสอนภาษาอังกฤษแก่เด็กตั้งแต่ชั้นนั้นจะได้ผลดีกว่า ดังนั้นการที่โรงเรียนประถมศึกษาต่าง ๆ ที่มีความพร้อมจะจัดสอนภาษาอังกฤษแก่เด็กนักเรียนของตนในชั้นประถมศึกษาตอนต้นจึงเป็นเรื่องที่ควรกระทำได้ แต่ต้องหมายความว่าโรงเรียนมีความพร้อมจริง ๆ ก่อนมีกฎอวาระยที่มีกฎความรู้ความสามารถ และมีความชำนาญในด้านการสอนภาษาอังกฤษ เป็นผู้สอน

๒. ลักษณะในการฟังนี้มีความสำคัญมากสำหรับการเรียนภาษา ทั้งมีผลทางเป็นไปใ้ครูควรพยายามให้นักเรียนได้ฝึกทักษะในการฟังเสียงภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาบ้างเท่าที่โอกาสจะอำนวย เช่น ฟังจากเครื่องบันทึกเสียง แผ่นเสียง หรือรับฟังรายการสอนภาษาอังกฤษสำหรับชั้นประถมศึกษาซึ่งจัดโดยแผนกวิทยุโรงเรียน กองการเผยแพร่การศึกษากระทรวงศึกษาธิการ เป็นต้น

๓. นอกจากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนประจำแล้วครูควรหาโอกาสให้นักเรียนใช้หนังสืออ่านประกอบบทเรียนอื่น ๆ ตามสมควร เช่น หนังสือการ์ตูน หรือมีภาพง่าย ๆ เหมาะสมกับระดับชั้นที่เรียน อันจะช่วยให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน ใ้ฝึกทักษะในการอ่าน และเห็นภาพที่นำไปความหมาย ๆ กัน

ข. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยต่อไป

๑. ควรจะได้มีการศึกษาค้นคว้าต่อไปว่านอกจากองค์ประกอบในเรื่องปริมาณ เวลาเรียนแล้ว มีองค์ประกอบอื่นใดอีกหรือไม่ที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

๒. ควรจะได้ทำการศึกษาวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนชั้นสูงขึ้นไป เช่น ม.ศ.๓ หรือ ม.ศ.๕ เพื่อศึกษาว่าผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เริ่มเรียนวิชานี้ในชั้น ต่างกันจะยังคงมีแนวโน้มเดิมหรือเปลี่ยนไป

๓. ถ้าหากจะทำการศึกษาปัญหาเดียวกันนี้ซ้ำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๘ เช่นเดิมอีก ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะใช้จำนวนตัวอย่างให้มากขึ้นและจากจำนวนโรงเรียนมากกว่าครั้งนี้ เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่เชื่อถือได้มากขึ้น หรือถ้าเป็นไปได้ควรกระทำในรูปของการศึกษาทดลองที่สามารถควบคุมตัวแปรต่างๆได้รัดกุมกว่านี้ เช่น ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนโรงเรียน เดียวกันหรือที่มีพื้นฐานโดยทั่วไปคล้ายกัน วิธีสอนของครูอาจารย์เป็นแบบเดียวกัน และใช้ หนังสือเรียนชุดเดียวกัน เป็นต้น

๔. ถ้าหากจะนำแบบทดสอบชุดนี้ไปใช้ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรจะได้ปรับปรุง แบบทดสอบคำศัพท์ และแบบทดสอบการฟังให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ และควรขยายจำนวนข้อให้ เท่ากันทั้ง ๔ ฉบับ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมมูลกันสำหรับทักษะทั้ง ๔ ด้าน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ✕ กมล สุกประเสริฐ รายงานการวิเคราะห์แนวนโยบายอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ของโรงเรียนสายน้ำทิพย์ เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการ เรื่อง การสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย ณ ห้องประชุมหอสมุดแห่งชาติ ท้าวสุกรี ระหว่างวันที่ ๑๑ - ๑๒ มิถุนายน ๒๕๑๓, ๘ หน้า.
- กานก สนิชวานนท์ วิธีสอนภาษาอังกฤษ วิทยุคกรูประกาศนียบัตรศึกษารีกษาองการการของคุรุสภา ๒๕๐๕, ๑๒๓ หน้า.
- จรรยา วงศ์สายัณห์ เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการ เรื่อง ปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย ณ ห้องประชุมหอสมุดแห่งชาติ ท้าวสุกรี ระหว่างวันที่ ๑๑ - ๑๒ มิถุนายน ๒๕๑๓, ๑๒ หน้า.
- นิคม เพธามาตย์ We should teach English in our elementary schools เอกสารภาษาอังกฤษประกอบการประชุมทางวิชาการ เรื่อง ปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย ณ ห้องประชุมหอสมุดแห่งชาติ ท้าวสุกรี ระหว่างวันที่ ๑๑ - ๑๒ มิถุนายน ๒๕๑๓, ๑๒ หน้า (คัดมาจาก Penfield, W., "A Consideration of the Neuropsychical Mechanisms of Speech and Some Educational Consequences," in Bulletin of American Academy of Arts and Science, Vol. 6, No.5 : February, 1953, pp. 199 - 214) .
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ค. จะเริ่มสอนภาษาอังกฤษชั้นไหน เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ ณ ห้องประชุมคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี ระหว่างวันที่ ๒๔ - ๒๕ ตุลาคม ๒๕๑๒, ๓ หน้า

ประธาธิบดี พันธ, กรม "รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการชี้แจง เกี่ยวกับการจัดงานปีการ-
ศึกษาแห่งชาติ" (ชาวภายในประเทศภาคค่ำ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๑๖)

วิทยุสารประจำวัน ๒ ธันวาคม ๒๕๑๖

มบุรี สุขวิวัฒน์ "วิเคราะห์ปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย" วารสาร
สภาการศึกษาแห่งชาติ ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๑๑ : มิถุนายน ๒๕๑๓,
หน้า ๓ - ๘๕.

✓ ศึกษาธิการ, กระทรวง, กรมวิชาการ, ความเป็นมาของหลักสูตรสามัญศึกษา
โรงเรียนส่งเสริมอาชีพ ฉะบุรี ๒๕๐๘, ๒๑๒ หน้า.

สนั่น สุมิตร กำปรากย์ในพิธีเปิดการประชุมทางวิชาการ เรื่อง ปัญหาการสอนภาษาต่าง-
ประเทศแก่เด็กไทย ณ ห้องประชุมหอสมุดแห่งชาติ ท้าวสุภี
๑๑ มิถุนายน ๒๕๑๓.

อมร รักชาติชัย "ปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย" ประชาศึกษา

๑ : ๓ - ๑๔ สิงหาคม และ ๒ : ๓๒ - ๔๖ กันยายน ๒๕๑๖.

(ได้มาจาก คำสัมภาษณ์ Mr. Paul M. Alken ผู้เชี่ยวชาญทางภาษา

ณ สถาบันวิจัยและพัฒนาบริหารศาสตร์ เมื่อ ๒๑ เมษายน ๒๕๑๖)

- cb
- Boehm, L., "Age and Foreign Language Training," The Modern Language Journal, Vol. 43, No. 1 : 32, January, 1959.
- Fan, Chung Teh, Item Analysis Table, Educational Testing Service, Princeton, New Jersey, 1952. 32 pp.
- Finocchiaro, Mary, English as a Second Language : from theory to practice, Regents Publishing Company, Inc., New York, 1964. 143 pp.
- Freund, John E., Modern Elementary Statistics, Prentice - Hall, Inc., Englewood Cliffs, New Jersey, 1967. 433 pp.
- Garrett, Henry E., Elementary Statistics, David McKay Company, Inc., New York, 1962. 203 pp. /
- Mackey, William Francis, Language Teaching Analysis, Longmans Green Co. Ltd., London, 1966. 554 pp.
- Oneto, Alfred Joseph, "The Effect on Foreign Language Skill Development of a Continuing Foreign Language Program Beginning in the Elementary Grades," Dissertation Abstracts, 29 (12) 4193-A : June, 1969.
- Richardson, M.W. and Kuder, C.F., "The Calculation of Test Reliability Coefficients Based upon the Method of Rational Equivalence," Journal of Educational Psychology, No. 30 : 681-687, 1939.
- Wallis, W. Allen and Roberts, Harry V., Statistics : A New Approach, The Free Press, Glencoe, Illinois, 1956. 646 pp.

ဓာတ်ပြောင်း

ตอนที่ ๑

จงเลือกคำที่พ้องที่ เหมาะสมที่สุดซึ่ง เมื่อนำไปเติมลงในช่องว่างในประโยคแล้ว ทำให้ได้
ความหมายสมบูรณ์

ตัวอย่าง

A shirt is made of _____.

- A. wood
- B. glass
- C. cloth
- D. paper

คำตอบที่ถูกคือข้อ C เพราะเสื้อใช้ผ้าทำ

1. We light a fire with a _____.	4. A farmer is a man who _____.
A. lamp	A. grows rice
B. stove	B. rides a buffalo
C. match	C. goes to the farm
D. piece of paper	D. works in the field
2. We _____ our hands before we eat food.	5. A postman is _____ his car along the road.
A. dry	A. pulling
B. rub	B. pushing
C. brush	C. driving
D. clean	D. carrying
3. It is _____ in summer.	6. We drink water when we are _____.
A. wet	A. dry
B. hot	B. tired
C. cold	C. hungry
D. dirty	D. thirsty

7. My grandfather cannot work hard because he is too _____.

- A. fat
- B. tall
- C. weak
- D. strong

8. I _____ usually wears yellow clothes.

- A. monk
- B. scout
- C. guard
- D. policeman

9. A _____ is a place where we cook food.

- A. pan
- B. bowl
- C. stove
- D. kitchen

10. Please _____ the glass with milk.

- A. wash
- B. fill
- C. drink
- D. empty

ตอนที่ ๒

จงเลือกคำตอบที่มีความหมายและลัคนะถูกต้องตรงตามทีระบุไว้ ในแต่ละข้อจะมีคำที่ถูก
อยู่เพียงคำเดียว

ตัวอย่าง เป็นของแข็ง ทำด้วยไม้

- A. book
- B. glass
- C. shirt
- D. table

คำตอบที่ถูกตองคือข้อ D เพราะโต๊ะเป็นของแข็ง ทำด้วยไม้

๑๑. เป็ดตัว อยู่น้ำ

- A. rat
- B. fish
- C. duck
- D. mosquito

๑๒. น้า อายุมาก

- A. aunt
- B. uncle
- C. nephew
- D. grandson

๑๓. สัตว์ปีก มีทงขา

- A. cock
- B. crow
- C. bird
- D. butterfly

๑๔. อาหาร ลักณะเหลว

- A. breed
- B. curry
- C. petrol
- D. gasoline

๑๕. สิ่งมีชีวิต กินไข่ได้

- A. cow
- B. goose
- C. snake
- D. donkey

๑๖. โขยกปรกคิมี่อยู่ เชียงประเทศกะแพะ เชียง

- A. town
- B. city
- C. province
- D. capital

๑๗. เล็กยาว เรียวแหลม

- A. knife
- B. string
- C. needle
- D. chopstick

๑๘. เครื่องมือของชาวนาโดยเฉาะ

- A. plough
- B. hammer
- C. machine
- D. buffalo

๑๙. อาหาร ไล้จากสัตว์

- A. cake
- B. onion
- C. potato
- D. butter

๒๐. โลหะ ราคาแพงมาก

- A. gold
- B. iron
- C. watch
- D. silver

ตอบที่ ๓

ข้อต่อไปนี้เป็นคำบุขอละ ๔ คำ ในแต่ละข้อมีคำหนึ่งที่แตกต่างกันจากก่อน ๆ ในลักษณะใด
ลักษณะหนึ่ง พงเลือกหาคำที่แตกต่างนั้น

ตัวอย่าง

A. goat   B. hen   C. pen   D. duck

คำตอบที่ถูกคือข้อ C เพราะ goat, hen และ duck ต่างก็เป็นสัตว์เลี้ยง
แต่ pen เป็นสิ่งของ ไม่มีชีวิต

๒๑. A. day
B. week
C. month
D. clock

๒๔. A. shorts
B. blouses
C. scissors
D. trousers

๒๕. A. mango
B. orange
C. cabbage
D. pineapple

๒๒. A. blue
B. green
C. sweet
D. yellow

๒๖. A. car
B. bus
C. ship
D. train

๓๐. A. big
B. great
C. large
D. little

๒๓. A. rat
B. cat
C. dog
D. ant

๒๗. A. doctor
B. rubber
C. barber
D. teacher

๒๘. A. book
B. glass
C. letter
D. newspaper

๒๘. A. inch
B. foot
C. yard
D. ruler

การความยาวกาย (p) และอำนาจจำแนก (r) รายชื่อของแบบทดสอบกำพืด

ชนิด	การความยาวกาย	อำนาจจำแนก
๑	.๗๓	.๘๐
๒	.๗๑	.๖๙
๓	.๗๑	.๕๖
๔	.๖๙	.๕๘
๕	.๖๗	.๖๑
๖	.๖๕	.๖๔
๗	.๖๔	.๕๔
๘	.๖๓	.๖๖
๙	.๕๐	.๔๒
๑๐	.๔๓	.๕๖
๑๑	.๖๔	.๕๓
๑๒	.๕๔	.๔๔
๑๓	.๖๔	.๔๙
๑๔	.๖๖	.๕๒
๑๕	.๖๓	.๔๗
๑๖	.๖๒	.๕๘
๑๗	.๖๑	.๕๐
๑๘	.๔๓	.๕๖
๑๙	.๔๓	.๔๔
๒๐	.๓๘	.๕๘
๒๑	.๘๐	.๗๒
๒๒	.๘๐	.๗๓

๖	การวางยาพิษ	อำนาจจำแนก
๑๓	.๗๕	.๗๕
๑๔	.๗๐	.๗๖
๑๕	.๖๔	.๕๘
๑๖	.๖๔	.๕๘
๑๗	.๖๔	.๗๓
๑๘	.๕๖	.๕๔
๑๙	.๕๓	.๕๖
๒๐	.๗๖	.๕๕

แบบทดสอบความเข้าใจในการฟัง

กำข้แฉง

๑. แบบทดสอบมี ๒๐ ข้อ คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน ให้เวลาทำ ๒๐ นาที
๒. แบบทดสอบแบ่งออกเป็น ๒ ตอน ๆ ละ ๑๐ ข้อ
๓. ในตอนที่ ๑ นักเรียนจะฟังเสียงภาษาอังกฤษจากเครื่องบันทึกเสียงที่ระบอให้นักเรียนรับตอบคำถามสำหรับข้อนั้น ๆ ทันทีที่เสียงพูดจบลง แล้วค่อยฟังข้อต่อไปจนครบ ๑๐ ข้อ
๔. ในตอนที่ ๒ นักเรียนจะฟังนิทานภาษาอังกฤษสั้น ๆ ๑ เรื่อง วงษ์ใจฟังให้เข้าใจ แล้วตอบคำถามข้อ ๑๑ - ๒๐ ให้ถูกต้อง
๕. ถยาคัดเรียนขอความหรือเกร็ดหมายใด ๆ ในแบบทดสอบนี้ จงตอบใน กระดาษคำตอบ เท่านั้น.

เรื่องที่ใช้ฟังสำหรับคำถาม ตอนที่ ๑

1. Don't make a loud noise, Mary.
  2. Mary, go to your mother and tell her that I want to see her.
  3. Mary, please bring me a glass of water. I'm very thirsty.
  4. The bell is ringing. We must hurry, Mary, or we will be late.
  5. Mary is drawing a circle round a triangle.
  6. Mary had a headache, so she did not come to school.
  7. Some mangoes are sour and some are sweet. I like sweet mangoes but Mary likes both.
  8. I shall go to England by sea. I cannot go by plane because I have not a lot of money.
  9. I can't stay another week because my school will begin soon.
  10. I always arrive at school at a quarter to eight.
-

เรื่องที่หิ่งห้อยสำหรับกำถาม ตอนที่ ๒

Once there was a frog. It lived in a pond near the temple. One morning the frog saw a monk give rice to the chickens that lived in the temple. The frog thought that if it were a chicken, it would be very happy. There would be plenty of rice to eat. Suddenly a big dog came. All the chickens cried noisily and ran away. The frog then thought that the dog was better than the chickens. The frog wanted to be a dog. But when the monk heard the chickens, and came with a stick, the dog ran away. This time the frog thought that the monk was better than the dog. It wanted to be a monk. But then there was a fly coming. It flew about the monk's head, and rested on his nose. The monk felt uneasy. He wiped his nose with his hand and went back to his room. When the frog saw this, it thought that the monk was afraid of the fly. It wanted to be a fly. A few minutes later, the fly came to rest on the frog's nose. The frog's tongue went out quickly and the fly was caught. The frog then said to itself, "Now I do not want to be a chicken, a dog, a monk, or a fly. But I want to be a frog, for the frog is the best."

ตอนที่ ๑

จากคำพูดของ จอห์น ต่อไปนี้ นักเรียนเข้าใจว่าอย่างไร

๑. ก. วอห์นบอกแมรี่ให้นั่งนิ่ง ๆ ข. จอห์นบอกแมรี่ให้พูดบ่อย ๆ ค. จอห์นบอกแมรี่ว่าอย่าทำเสียงดัง ง. จอห์นบอกแมรี่ว่าอย่าร้อง เพลงดังนัก ๒. ก. วอห์นอยากพบแมรี่ ข. แมรี่อยากพบจอห์น ค. แมรี่อยากพบแม่ของจอห์น ง. จอห์นอยากพบแม่ของแมรี่ ๓. ก. จอห์นกระหายน้ำ ข. แมรี่กระหายน้ำ ค. วอห์นบอกให้แมรี่กินน้ำ ง. วอห์นให้ น้ำแกวหนังกแก่แมรี่ ๔. ก. จอห์นกำลังไปโรงเรียน ข. แมรี่กำลังไปโรงเรียน ค. วอห์นและแมรี่กำลังไปโรงเรียน ง. วอห์นและแมรี่กำลังกลับจากโรงเรียน ๕. ก. แมรี่กำลัง เขียนวงกลม<u>และสี่</u>เหลี่ยม ข. แมรี่กำลัง เขียนวงกลม<u>รอบสี่</u>เหลี่ยม ค. แมรี่กำลัง เขียนวงกลม<u>และสาม</u>เหลี่ยม ง. แมรี่กำลัง เขียนวงกลม<u>รอบสาม</u>เหลี่ยม	๖. ก. แมรี่ปวดศีรษะ เมื่อมาถึง โรงเรียน ข. แมรี่มาโรงเรียนแล้วจากการปวดศีรษะ ค. เพราะปวดศีรษะ แมรี่จึงไม่มาโรงเรียน ง. เพราะแมรี่ไม่มาโรงเรียน จึงปวดศีรษะ ๗. ก. จอห์นไม่ชอบมะม่วง ข. จอห์นชอบมะม่วงที่มีรสหวาน ค. จอห์นชอบมะม่วงที่มีรสเปรี้ยว ง. แมรี่ไม่ชอบมะม่วงที่มีรสเปรี้ยว ๘. ก. วอห์นกลัว เกร็งงบิน ข. จอห์นชอบ เดินทางทาง เรือ ค. จอห์นไม่ชอบ เสียค่าโดยสาร เรือ ง. จอห์นไม่มีเงินพอ เสียค่า เกร็งงบิน ๙. ก. โรงเรียนจะ เปิดพรุ่งนี้ ข. โรงเรียนจะ เปิดเร็ว ๆ นี้ ค. โรงเรียนเพิ่ง เปิดเมื่อเร็ว ๆ นี้ ง. โรงเรียน เปิดมาหลายวันแล้ว ๑๐. ก. จอห์นมาถึง โรงเรียนเวลา ๗.๑๕ น. ข. จอห์นมาถึง โรงเรียนเวลา ๗.๔๕ น. ค. วอห์นมาถึง โรงเรียนเวลา ๘.๑๕ น. ง. จอห์นมาถึง โรงเรียนเวลา ๘.๔๕ น.

ตอนที่ ๒

จงฟังนิทานให้เข้าใจแล้วตอบคำถามต่อไปนี้

11. How many kinds of animals were there in the story ?

- A. Three
- B. Four
- C. Five
- D. Six

12. Where did the frog live ?

- A. In the pond
- B. In the temple
- C. Near the pond
- D. Near the temple

13. Where did the chickens live ?

- A. In the pond
- B. In the temple
- C. Near the pond
- D. Near the temple

14. The frog wanted to be a chicken because _____.

- A. it liked the chicken
- B. the chicken was pretty
- C. the monk loved the chicken
- D. the chicken had much rice to eat

15. The dog ran away because _____.

- A. the monk hit it
- B. the chicken cried
- C. it was afraid of the monk
- D. it heard the monk and a stick

16. The frog wanted to be a monk

because it thought that _____.

- A. the monk had a stick
- B. the monk could hit the dog
- C. the monk lived in the temple
- D. the monk was better than the dog

17. The monk went away because

_____.

- A. he did not like the fly
- B. he did not like the frog
- C. he was afraid of the fly
- D. he was afraid of the frog

18. The frog caught the fly with

_____.

- A. its nose
- B. its foot
- C. its mouth
- D. its tongue

19. What happened to the fly at
the end ?

- A. It flew away.
- B. The frog ate it.
- C. The monk killed it.
- D. It rested on the monk's nose.

20. At last the frog wanted
to be _____.

- A. a dog
  - B. a monk
  - C. a frog
  - D. a chicken
-

ค่าความยากง่าย (p) และอำนาจจำแนก (r) รายชุดของแบบทดสอบการเรียง

ชุด	ค่าความยากง่าย	อำนาจจำแนก
๑	.๘๐	.๗๓
๒	.๕๓	.๗๗
๓	.๕๖	.๘๔
๔	.๖๗	.๘๔
๕	.๔๐	.๗๓
๖	.๗๑	.๘๑
๗	.๕๕	.๘๕
๘	.๖๗	.๓๑
๙	.๖๕	.๗๕
๑๐	.๔๓	.๕๙
๑๑	.๕๙	.๒๗
๑๒	.๓๖	.๕๕
๑๓	.๓๓	.๔๐
๑๔	.๖๔	.๕๕
๑๕	.๔๐	.๒๕
๑๖	.๕๕	.๖๐
๑๗	.๓๔	.๕๒
๑๘	.๕๘	.๗๑
๑๙	.๕๖	.๗๕
๒๐	.๗๓	.๘๐

แบบทดสอบไวยากรณ์อังกฤษและแบบทดสอบอ่านอังกฤษ

เรื่องวาทะแบบทดสอบไวยากรณ์อังกฤษและแบบทดสอบอ่านอังกฤษ ที่ใช้ไปในการศึกษา
 ครั้งนี้ ผู้เขียนเตรียมจากสำนักงานทดสอบ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร แบบทดสอบ
 ทั้งสองฉบับนี้เป็นเอกสารลับของทางราชการ ไม่อาจนำมาเปิดเผยได้ ผู้เรียบเรียงขอเสนอ
 ตัวอย่างของข้อคำถามในแบบทดสอบทั้งสองนั้นพอสังเขปดังต่อไปนี้

ตัวอย่างคำถามในแบบทดสอบไวยากรณ์

จงเลือกคำหรือกลุ่มคำที่ถูกต้อง เติมลงในช่องว่าง เพื่อให้ประโยคหรือข้อความ
 ที่สมบูรณ์

1. My brother _____ not go to school to-day.
  - A. is
  - B. am
  - C. has
  - D. does

2. The boy likes coffee _____ the girl likes tea.
  - A. if
  - B. or
  - C. but
  - D. and

ตัวอย่างคำถามในแบบทดสอบอ่านอังกฤษ

วงอ่านเรื่องต่อไปนี้ให้เข้าใจ แล้วตอบคำถามสำหรับเรื่องนั้น ๆ ให้ถูกต้อง

One day Sombat was sitting under a coconut-tree in the garden. He was reading an English book. Suddenly a coconut fell. It hit him on his head. He was very angry because it gave him a headache. He could not read the book and could not go to school for two days. But his teacher was not angry. He knew that Sombat was sick.

1. Why was Sombat sick ? Because _____ .
  - A. he read a book
  - B. he had a headache
  - C. a coconut hit him
  - D. the teacher was angry

2. What was Sombat ?
  - A. A man
  - B. A farmer
  - C. A student
  - D. A gardener

ภาคผนวก ข.

บัญชี หมายเหตุ กะแนยที่มาจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษเป็นกะแนย T

กะแนยที่	กะแนย T			
	คำศัพท์	ไวยากรณ์	การอ่าน	การฟัง
๕๐	—	—	—	—
๔๘	—	๓๔	๓๓	—
๔๘	—	๓๐	๓๒	—
๔๓	—	๖๔	๓๐	—
๔๖	—	๖๕	๖๓	—
๔๔	—	๖๓	๖๔	—
๔๔	—	๖๑	๖๓	—
๔๓	—	๕๙	๖๒	—
๔๒	—	๕๘	๖๑	—
๔๑	—	๕๗	๖๐	—
๔๐	—	๕๕	๕๕	—
๓๙	—	๕๔	๕๕	—
๓๘	—	๕๓	๕๕	—
๓๗	—	๕๒	๕๗	—
๓๖	—	๕๑	๕๖	—
๓๕	—	๕๐	๕๕	—
๓๔	—	๔๘	๕๔	—
๓๓	—	๔๘	๕๔	—
๓๒	—	๔๗	๕๓	—

กะแนทีย	กะแนท T			
	ค่าศัพท์	ไวยากรณ์	การอ่าน	การฟัง
๓๑	—	๕๕	๕๒	—
๓๐	๗๗	๕๕	๕๑	—
๒๙	๗๐	๕๓	๕๑	—
๒๘	๖๕	๕๑	๕๐	—
๒๗	๖๐	๕๐	๕๕	—
๒๖	๕๗	๓๙	๕๕	—
๒๕	๕๕	๓๗	๕๗	—
๒๔	๕๑	๓๕	๕๕	—
๒๓	๕๕	๓๓	๕๓	—
๒๒	๕๕	๓๑	๕๒	—
๒๑	๕๖	๒๙	๕๑	—
๒๐	๕๕	๒๗	๕๐	๕๕
๑๙	๕๒	—	๓๕	๕๒
๑๘	๕๐	—	๓๗	๒๕
๑๗	๕๕	๒๑	๓๖	๒๖
๑๖	๓๗	—	๓๕	๒๓
๑๕	๓๖	—	๓๕	๒๑
๑๔	๓๕	—	๓๓	๕๕
๑๓	๓๓	—	๓๓	๕๕
๑๒	๓๒	—	๓๒	๕๗

กะแนมปี	กะแนม T			
	กาศัพท	ไวยากรณ	การกาน	การพ้ง
๑๑	๓๐	—	๑๐	๕๕
๑๐	๕๕	—	๕๗	๕๓
๙	๕๕	—	๕๕	๕๑
๘	๕๑	—	๕๑	๕๕
๗	—	—	—	๕๕
๖	—	—	—	๕๒
๕	—	—	—	๕๕
๔	—	—	—	๕๕
๓	—	—	—	๕๕
๒	—	—	—	๕๕
๑	—	—	—	๕๕
๐	—	—	—	๕๕

ประวัติย่อของผู้เขียน

ณรงค์ พุทธิรักษา เกิดวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ.2486 ที่ตำบลวัดหลวง อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดชัยภูมิ จบชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียนวัดเนินสังข์สถูปถุณาราม เมื่อ พ.ศ.2496 จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนน้ำขุ่น "พนัสพิทยาคาร" เมื่อ พ.ศ.2502 แล้วเข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนฝึกหัดครู ฉะเชิงเทรา ได้รับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา เมื่อ พ.ศ.2504 จากนั้นได้เข้ารับราชการเป็นครูโรงเรียนวัดหลวงพรหมาวาส อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดชัยภูมิ และสมัครสอบวิชาชุดประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) ได้เมื่อ พ.ศ.2506 ในปีต่อมาได้รับอนุญาตจากทางราชการให้เข้าศึกษาต่อ ณ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ในสาขาประถมศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษ ได้รับปริญญาการศึกษาบัณฑิตเกียรตินิยม เมื่อ พ.ศ.2509 หลังจากได้กลับไปประจำทำการสอนที่โรงเรียนเดิมเป็นเวลา 3 ปีแล้วจึงได้รับอนุญาตให้เข้าศึกษาต่อ ณ วิทยาลัยวิชาการศึกษาอีกในสาขาวิชาเดิม และได้รับปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต เมื่อ พ.ศ.2514